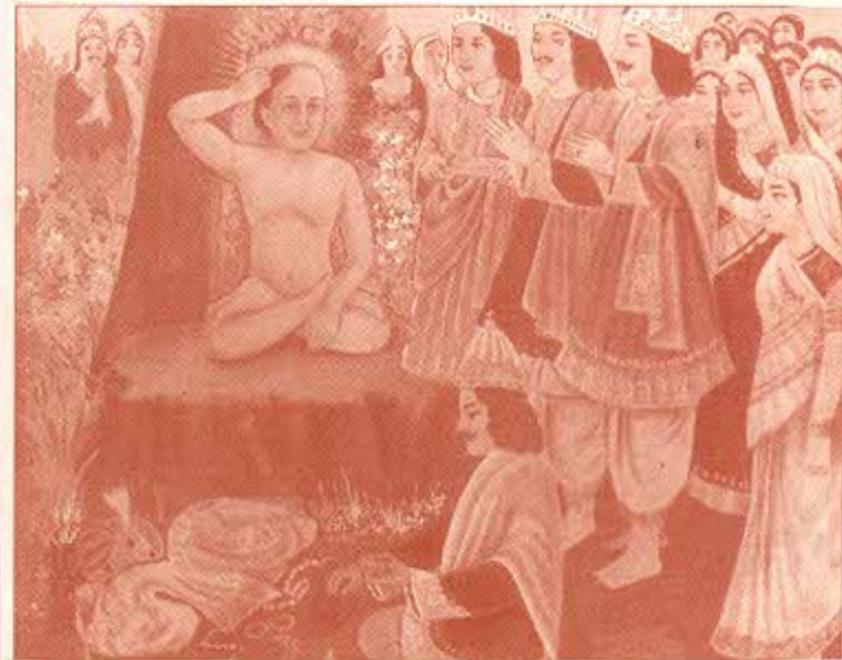

ಮಹಾಪುರಾಣದ ವೈರಾಗ್ಯೋದಯದ ಕಥೆಗಳು

ಜಿ. ಎಸ್. ವಸಂತಮಾಲ

ಪಂಡಿತರತ್ವ ವ. ಶಾಂತಿಕರಣಾಶ್ವಸ್ತು ೫೩೪
ಬಂಗಳೂರು, ಬೆಂಗಳೂರು ೫೬೦ ೦೫೨

ಸುಭದ್ರಾದೇವಿ ಗ್ರಂಥಮಾಲಾ - ೨೦

ಮಹಾಪುರಾಣದ

ವೈರಾಗ್ಯೋದಯದ ಕಥೆಗಳು

ಲೇಖಕರು

ಡಿ. ಎಸ್. ವಸಂತಮಾಲ

ಪಂಡಿತರತ್ನ ಎ. ಶಾಂತಿರಾಜಶಾಸ್ತ್ರ ಟ್ರಿಸ್ಟ್
ಜಯನಗರ, ಬೆಂಗಳೂರು ೫೬೦ ೦೫೨

① : ೪೯ ೪೯ ೪೯

ಪ್ರಕಾಶಕರ ಅರಿಕೆ

ತೀರ್ಥೇಷ್ವರಾದ ಪಂಡಿತರತ್ನ ಎತ್ತರು ಶಾಂತಿರಾಜ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಬಂತಿಹಾಸಿಕ, ಧಾರ್ಮಿಕ ಹಾಗೂ ಸಾಹಿತ್ಯಿಕ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸುವ ಜತೆಗೆ ಇತರ ಖ್ಯಾತ ಲೇಖಿಕರ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿ ಕನ್ನಡ ಸಾರಸ್ವತ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಸಮರ್ಪಿಸಬೇಕೆಂಬ ಬ್ರಹ್ಮಸ್ವಿನಿ ಉದ್ದೇಶದಂತೆ ಪ್ರಕಟಿಸಿರುವ ಕೃತಿ ಶ್ರೀಣಿಯಲ್ಲಿ ಇದು ಇಪ್ಪತ್ತನೆಯ ಕುಸುಮ.

ಚೆಂಗಳೂರಿನ ಖ್ಯಾತ ಸಾಹಿತ್ಯಾಲಂಕಾರ ಡಾ॥ ಎಂ.ಎ. ಜಯಚಂದ್ರ ಅವರು ಪಂಡಿತರತ್ನ ಎ. ಶಾಂತಿರಾಜಶಾಸ್ತ್ರಗಳವರ ಕನ್ನಡದ ಮಹಾಪುರಾಣದ ಕೆಲವು ಪ್ರಸಂಗಗಳನ್ನಾಧರಿಸಿ ಶ್ರೀಮತಿ ಜ.ಎಸ್. ವಸಂತಮಾಲ ಅವರು ಸರಳ, ಆಕಾರಕ ಶ್ರೇಲಿಯಲ್ಲಿ ಎಂಟು ಕಥೆಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿರುವುದಾಗಿಯೂ ಇದನ್ನು ಬ್ರಹ್ಮಸ್ವಿನಿ ಪ್ರಕಟಿಸುವುದಾದರೆ ಧರ್ಮಾತ್ಮಕರಾದ ಚೆಂಗಳೂರಿನ ಶ್ರೀಮತಿ ಎಸ್.ಎಸ್. ಸುಮಂಗಲಮ್ಮೆ ಅವರು ನಾಲ್ಕು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಧನ ಸಹಾಯ ನೀಡುವರೆಂಬ ಪ್ರಸ್ತಾವನೆಯನ್ನು ಮುಂದಿಟ್ಟಿರು. ಇದನ್ನು ಮಾನ್ಯ ಮಾಡಿ ಈ ಕೃತಿಯ ಪ್ರಕಟಣಾ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಕೈಕೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆ.

ಈ ಕೃತಿರಚನೆ ಮಾಡಿ ಬ್ರಹ್ಮಸ್ವಿನಿ ಪ್ರಕಟಿಸಲು ಅನುಮತಿ ನೀಡಿದ ಶ್ರೀಮತಿ ಜ.ಎಸ್. ವಸಂತಮಾಲ ಹಾಗೂ ಇದರ ಪ್ರಕಾಶನಕ್ಕೆ ಉದಾರ ಧನಸಹಾಯ ನೀಡಿದ ಶ್ರೀಮತಿ ಎಸ್.ಎಸ್. ಸುಮಂಗಲಮ್ಮೆ ಅವರಿಗೆ ನಾವು ಏತಾನ್ನು ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ವಂದಿಸುತ್ತೇವೆ. ಈ ಕೃತಿಯ ಪ್ರಕಟಣೆಗೆ ಸಮಯೋಚಿತ ಸಲಹೆ, ಸಹಕಾರ ನೀಡಿದ ಡಾ॥ ಎಂ.ಎ. ಜಯಚಂದ್ರ ಅವರಿಗೆ ಆಭಾರಿಯಾಗಿದ್ದೇವೆ.

ಈ ಗ್ರಂಥದ ಸುಂದರ ಅಕ್ಷರ ಸಂಯೋಜನೆ ಮಾಡಿ ಮುದ್ರಿಸಿಕೊಟ್ಟ ಪ್ರಗತಿ ಗ್ರಾಹಿಕಾನ ಮಾಲಿಕರಾದ ಶ್ರೀ ಎಂ. ನಾಗರಾಜು ಹಾಗೂ ಅವರ ಸಿಭುಂದಿವರ್ಗದವರಿಗೆ ನಾವು ಕೃತಜ್ಞರಾಗಿದ್ದೇವೆ.

ಚೆಂಗಳೂರು

ಎಸ್. ಜಯಚಂದ್ರ ಕುಮಾರ್

ಫೆ-೨-೨೦೦೯

ಬ್ರಹ್ಮಸ್ತಾಪಕ ಧರ್ಮದರ್ಶ

ಪಂಡಿತರತ್ನ ಎ. ಶಾಂತಿರಾಜಶಾಸ್ತ್ರ ಬ್ರಹ್ಮ

ಪಂಡಿತರತ್ನ ಎ. ಶಾಂತಿರಾಜಶಾಸ್ತ್ರಿ ಬ್ರಹ್ಮ (ರಿ)

369, 42ನೇ ಆಡ್‌ರಸ್ಟ್, ಜಯನಗರ ರಸ್ಟ್ ಬ್ಲೋಕ್, ಬೆಂಗಳೂರು - 560 082
 (ಆದಾಯ ತೆರ್ಗ ಶಾಖೆಯ ದಿನಾಂಕ 27-6-1998 ರ ಪತ್ರ ಸಂಖ್ಯೆ
 Accts/718/10A/Vol/B11/S-291 ರಂತೆ ನೋಂದಾಯಿಸಲಬ್ಬದೆ)

ಧರ್ಮಾರ್ಥಿಗಳು (ಸರ್ವಶ್ರೀ)

ಎಸ್. ನಾಗಕುಮಾರ್,	ಎಸ್. ಜತೀಂದ್ರ, ಕುಮಾರ್,
ಚೆಮ್ಮೆನ	ಘರ್ಮಾರ್ಥಿ ಧರ್ಮಾರ್ಥಿ
ಡಾ॥ ಎಸ್. ಪ್ರಸನ್ನ ಕುಮಾರ್,	ಎಸ್. ಡಿ. ಗುಣಾರ್ಥ,
ಜ. ಸಿ. ನಾಗೀಂದ್ರ ಪ್ರಶಾದ್,	ಎಮ್. ಮಿ. ಶಾಂತಿರಾಜ ಜ್ಯೇನ್,
ಡಿ. ಆರ್. ಕಹ್	ಡಾ॥ ಎಂ. ಎ. ಜಯಚಂದ್ರ
ಟಿ.ಎ. ದೊಡ್ಡಮನಿ	

ಪ್ರಮುಖ ದ್ಯೇಯೋದ್ದೇಶಗಳು :

- ಧಾರ್ಮಿಕ ಗ್ರಂಥಗಳ ಪ್ರಕಾಶನ ಮಾಡಿಸಿ ಸುಲಭ ಬೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯನ್ನು ಪಡೆಯಬಹುದು.
- ಶಾಂತಿರಾಜಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಏಲ್ಲ ಕೃತಿ, ಲೇಖನ, ಭಾಷಣ, ಭಾಷಣಂತರಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ, ಸಂರಕ್ಷಿಸಿ, ಪುನರ್ ಮುದ್ರಣ ಮಾಡಿಸಿ ಸುಲಭ ಬೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯನ್ನು ಪಡೆಯಬಹುದು.
- ಜ್ಯೋತಿಂತರ ಮಹತ್ವದ ವಿಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿ ಸ್ವತಮೋಕ್ಷರ ದಿಕ್ಷೇಷಣ / ಎಂ.ಎ. ಅಭಿಜ್ಞನ / ಮಹಾವೃತ್ತಾಂದ ವಿಭಿನ್ನ ವಿಜ್ಞಾನಗಳ ಬಗ್ಗೆ / ಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಜೀವನ / ಕೃತಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಸಂಶೋಧನೆ ನಡೆಸುವ ವಿಧಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಪ್ರೇಣಾತ್ಮಕ ನೀಡುವುದು.
- ಶಾಂತಿರಾಜಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಸಂಸ್ಥರಣೆಯ ಅಂಗವಾಗಿ ಚರ್ಚೆಸ್ಟ್ರೀ, ಪ್ರಬಂಧಸ್ಟ್ರೀ, ಖಂಪಾತ್, ವಾಚನ, ಗೋಪ್ಯ ಖತ್ಯಾರಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ವಿರ್ಝನಿಸಿಸುವುದು.
- ಅರ್ಥ, ಪ್ರತಿಭಾವಂತ ವಿಧಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಒಮ್ಮೆಮಾನ/ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿರೇತನ ನೀಡುವುದು.

ಅ ದ್ಯೇಯೋದ್ದೇಶಗಳನ್ನು ಅಡೇರಿಸಲು ನೀಡಬಹುದಾದ ಸಹಕಾರ :

- ಶಾಂತಿರಾಜಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಏಲ್ಲ ಗ್ರಂಥಗಳ ಪ್ರಕಾಶನಕ್ಕೆ ಸಹಯೋಗಗ್ರಹಿತ ಜ್ಯೋತಿಂತರಗಳಾಗಬಹುದು.
- ಖ್ರಿಸ್ತಿಗೆ ಕಿಂತ್ರಂ ರೂ. ೧೫೧೦/- ವಂತಿಗೆ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಪ್ರೇಮಕರ್ತರಾಗಬಹುದು. *
- ಖ್ರಿಸ್ತನ ವಿಧಾರ್ಥಿರೇತನ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ರೂ. ೧೧೦೩ ಮೇಲ್ಪುಷ್ಟಿ ಧನಸಹಕಾರ ಮಾಡಬಹುದು.
 (ಎಲ್ಲ ರೀತಿಯ ಧನಸಹಕಾರಕ್ಕೆ ಆದಾಯ ತೆರ್ಗ ಇಲಾಖೆಯ ರಂ ಜಿ ರಿಯಾಯಿತಿಯಿದೆ)

* (ಅಂ-ಅ-ರೆಂಡಿಂದ ಈ ವಂತಿಗೆಯ ಅನ್ವಯ)

ದಾನಿಗಳ ಪರಿಚಯ

ಸರಗೂರಿನ ಶ್ರೀ ಸ. ನಾಗೇಂದ್ರಯ್ಯ ಮತ್ತು ಸರಸ್ವತಮ್ಮ ಅವರ ಮಗಳಾಗಿ ಜನಿಸಿದ ಎಸ್.ಎನ್. ಸುಮಂಗಲಮ್ಮ ಅವರಿಗೆ ಚೆಕ್ಕ ವಯಸ್ಸಿನಿಂದಲೂ ಧಾರ್ಮಿಕ ಪ್ರಾಚೀ, ಪುನಸ್ಕಾರ, ವ್ರತಾಚರಣಗಳಲ್ಲಿ ಶ್ರದ್ಧೆ, ಉತ್ಸಾಹ.

ಶ್ರೀ ಎಸ್.ಬಿ. ವಸಂತರಾಜಯ್ಯನವರ ಪತ್ತಿಯಾಗಿ ಪತಿಯ ಧಾರ್ಮಿಕ ಹಾಗೂ ಸಾಹಿತ್ಯಕ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಿಗೆ ಪ್ರಾರಕ್ಷಣೆಯಾಗಿ ಜ್ಯೇನ್ ಸಾಹಿತ್ಯ, ಧರ್ಮಗ್ರಂಥಗಳ ಅಭ್ಯಾಸ ವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡು ಬಂದವರು. ಅದರಲ್ಲಿ ಕಢಿಗಳಿಂದರೆ ಅಭಿರೂಚಿ ಹಜ್ಞೆ, ಧಾರ್ಮಿಕ ತತ್ತ್ವ, ನೀತಿಗಳನ್ನು ಸರಳವಾಗಿ, ಆಕರ್ಷಕವಾಗಿ ಹೇಳುವ ಕಥೆಗಳನ್ನು ತಾವು ಸಿದುಪುಡವೇ ಅಲ್ಲ ಅವುಗಳನ್ನು ಇತರರೂ ಓದಿ ಧರ್ಮಕ್ಕೆದ್ದೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳಲೆಂಬ ಆರ್ಥಿಕೆಯಿಂದ ಈ ಕಥಾ ಸಂಕಲನವನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಲು ಉದಾರ ನೀರವು ನೀಡಿದ್ದಾರೆ.

ಈ ಶಾಸ್ತ್ರಪೀಠ ಕಾರ್ಯಕ್ರಾಂತಿ ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ರಾಜೀವಿತ ಎಸ್.ಎನ್. ಸುಮಂಗಲಮ್ಮ ಅವರ ಹಾಗೂ ಅವರ ಧಾರ್ಮಿಕ ವಂಶವು ಆಯುರ್ವಾರೋಗ್ಯ, ಸುಖ, ಶಾಂತಿ, ಸಂಪತ್ತಮೃದ್ಧಿಯಿಂದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಹೊಂದಲೆಂದು ಪಂಡಿತರತ್ನ ಎ. ಶಾಂತಿರಾಜಶಾಸ್ತ್ರಿ ಬ್ರಹ್ಮ ಹಾರ್ಸೆಸ್ತಡೆ.

ಪರಿವಿಡಿ

೧.	ಕ್ಷೇತ್ರ ಬದುಕು
೨.	ಕರಗಿತ್ತು ರಾಗ ಮೆರೆದಿತ್ತು ಏರಾಗ
೩.	ಉಳಿಗೆ ಬೇಕು ವೃತಗಳು
೪.	ಜನೀಂದ್ರ ಹಾದವೋಂದೇ ತರಣ
೫.	ಕದತ್ತಿದ ಮನ ತಿಳಿಯಾಯಿತು
೬.	ಹರಿಯಿತು ಮೋದ ಸಂಕಲೆ
೭.	ಸಹಸ್ರಯರಲ್ಲಿ, ಅಸಷ್ಟ ಪಡಬೇಡ
೮.	ನಿತ್ಯ-ಅನಿತ್ಯ-ಸುಖ

ವೃತಾಗ್ಯದ ಚತ್ರ

ಮಹಾಪುರಾಣದ ವೃತಾಗ್ಯೋದಯದ ಕಥೆಗಳು

೧. ಕ್ಷೇತ್ರ ಬದುಕು

ತಾಂಬೂಲ ಮೆಲ್ಲುತ್ತಾ ಏನೋ ಯೋಚನೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ದಿಂಬಿಗೊರಿ ಕುಳಿತ್ತದ್ದ ಮಹಾರಾಜ ಅರಿಂಜಯನನ್ನೇ ದಿಂಬಿವಾಗಿ ಸೋಡಿದಳು, ಮಹಾರಾಜ ಅಡತಸೇನ. ಅವನ ಕಂಘಾಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ದುರುಡ - ದುಮುನ ಮಹಾರಾಜ ಗಳಲ್ಲಿದ್ದ ಪ್ರತಾಂತವಾದ ತಿಳಿನೀರ ಹೊಳಧಂತಿತ್ತು. ಮಹಾರಾಜ ಮೆಲ್ಲನೇ ಅವನ ಗಳಲ್ಲಿದ್ದ ಪ್ರತಾಂತವಾದ ತೊಳಿಗಳನ್ನು ಮೃದುವಾಗಿ ಸವರುತ್ತ, ಪಕ್ಕಕ್ಕೆ ಸರಿದು ಬಲಿಷ್ಠವಾದ ತೊಳಿಗಳನ್ನು ಮೃದುವಾಗಿ ಸವರುತ್ತ, 'ಮಹಾಸ್ವಾಮಿ' - ಎಂದಾಗಲೇ ರಾಜಾ ಅರಿಂಜಯನಿಗೆ ಇಪಲೋಕದತ್ತ ಗಮನ.

'ಏನು ಮಹಾರಾಜಯವರ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರೇಮದ ಮಹಾಪುರವೇ ಹರಿಯುತ್ತಿದೆಯಲ್ಲ ! ಏನು ವಿಶೇಷ ರಾಜ ?'

- ಭೇದಿಕಿಯ ದನಿಯಲ್ಲಿ ದೂರೆ ಹೇಳಿದಾಗ ರಾಜ ಹುಸಿಮುನಿಸು ತೋರುತ್ತ ಹೇಳಿದಳು -

'ಪ್ರಭು, ತಾವಾದರೋ ರಾಜು-ಪ್ರಚೆ-ಯಾದ್ಯ ಮುಂತಾದವುಗಳಲ್ಲೇ ಮುಳುಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿರಿ. ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೂ ಕಾಯಿದಲ್ಲಿ ಅಂತಃಪುರದವರ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಚಂತನೆ ತಮಗಲ್ಲಿ ಬರುವುದು ? ಸಮುದ್ರದ ಎದುರು ಹೂಳಿ ಇದ್ದಂತಾಗಿದೆ ನಮ್ಮ ಸ್ಥಿತಿ.'

'ದೇವ, ನಮ್ಮಿಂದ ಯಾವುದಾದರೂ ಅಚಾತುಯ್ಯ ನಡೆದು ನಿನಗೆ ಬೇಸರವಾಗಿದ್ದರೆ ಕ್ಷಮಿಸು. ನಿನೇ ನನ್ನ ಎಲ್ಲ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ಉತ್ತೇಜಕ ಶಕ್ತಿ. ನಿನೇ ಹೀಗೆ ಅರ್ಮಾವದ ಮಾತುಗಳಾಡಿದರೆ ಹೀಗೆ ದೇವಿ. ನಾನು ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಆದೇಶಿಸುವ ಹಕ್ಕು ನಿನಗಿದೆ. ನಿನ್ನ ಮನದ ಇಂಗಿತವನ್ನು ನೇರವಾಗಿ ಹೇಳು.'

'ಸ್ವಾಮಿ, ತಾವು ಕರ್ತವ್ಯವ್ಯಾಪ್ತಿಯದಿಂದ ಮುಕ್ತರಾಗಬೇಕೆಂಬುದೇ ನನ್ನ ಅಭಿಲಾಷೆ'

‘ಎನು ನಾನು ಕರ್ತವ್ಯಲೋಷನೇ? ಅದೇನೆಂದು ಬೇಗ ಹೇಳು ದೇವಿ. ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ಸಂದಿಗ್ನದಲ್ಲಿ ಇಡಬೇಡ.’

‘ಪ್ರಭು, ತಮಗೆ ಮದುವೆ ವಯಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದಿರುವ ಮಗಳೊಬ್ಬಳಿದ್ದಾಗುಂದು ತಮ್ಮ ರಾಜಕೀಯ ಒತ್ತಡದಲ್ಲಿ ಮರತಿಲ್ಲ ತಾನೆ?’

‘ಕರುಳ ಕುಡಿಯನ್ನು ಮರಿಯವಪ್ಪು ಮೂರ್ಚಿಸಲ್ಲಿ ನಾನು ಮಹಾರಾಜೆಯವರೆ! ಈಮಾರಿಯ ಸಂಗಿತ, ಸ್ನಾತ್, ಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಅಭ್ಯಾಸ ಪೂರ್ಣವಾಗಲಿ ಎಂದು ಸುಮ್ಮನಿಧ್ವನಿಯಾಗಿ ವರ್ಣಿಸಿದ್ದೇ.’

‘ಸ್ವಾಮಿ... ಯಾವುದೇ ವಿದ್ಯೆಯಾಗಲಿ ಅದಕ್ಕೆ ಪೂರ್ಣತೆಯಂಬುದು ಇದೆಯ? ಅದು ನಿರಂತರವಾಗಿ ಹರಿಯುವ ನದಿಯಂತೆ. ನಾವೇ ಅದಕ್ಕೊಂದು ಒಡ್ಡು ಒಡ್ಡಿದಾಗಲೇ ಅದಕ್ಕೊಂದು ತಾತ್ಯಾಲಿಕ ನಿಲುಗಡೆ.’

‘ಹಾಗಾದರೆ ಕರೀಕೆಗೊಂದು ಮದುವೆ ತಾತ್ಯಾಲಿಕ ನಿಲುಗಡೆಯಾಗುವುದೆಂದು ನಿನ್ನ ಇಂಗಿತ.’

‘ಸ್ವಾಮಿ... ಅವಳಿಗೂ ಇನ್ನೂ ಕಲಿಯುವ ಆಸೆ ಇದ್ದರೆ ಮದುವೆಯ ನಿರಂತರ ಪ್ರತಿಯ ಗೃಹದಲ್ಲಿ ಕಲಿಯಾರಿ. ಕರೀಕೆಗೆ ವಯಸ್ಕಾಗಲಿ, ಪರಿಸರವಾಗಲಿ ಪ್ರಮುಖವಲ್ಲ. ಆಸಕ್ತಿ ಇದ್ದರೆ ಸರೆಮನೆಯಲ್ಲಾ ಕಲಿಯಬಹುದು.’

‘ಮಹಾರಾಜೆಯವರು ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಪ್ರಾಜ್ಞರಾಗಿರುವಂತೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ.’

‘ದಿಕ್ಕು ತಪ್ಪಿಸುವ ಮಾತು ಬೇಡ. ಪ್ರೀತಿಮತಿಯ ವಿವಾಹಕಾರ್ಯ ಯಾವಾಗ ನಡೆಸಬೇಕೆಂದು ಯೋಜನೆ ಮಾಡಿ ಪ್ರಭು.’

‘ದೇವಿ, ಪ್ರೀತಿಮತಿಯೋ ಸೌಂದರ್ಯದ ಪ್ರತ್ಯಾಳಿ. ಸರ್ವವಿದ್ಯಾ ಪಾರಂಗತಿ. ಅವಳ ವಿದ್ವತ್-ಪ್ರತಿಭೀಗೆ ತಕ್ಷಾದಾದ ವರನೆಲ್ಲಿ ತರುವುದು ಎಂಬ ಯೋಜನೆ.’

‘ನನಗೂ ಅದೇ ಚಿಂತೆ ಸ್ವಾಮಿ. ಅವಳ ಪ್ರತಿಭೆ-ಪ್ರಬುದ್ಧತೆ ಅವಳ ಸಾಂಸಾರಿಕ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲಿ ಮುಖುವಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತೋ... ಎಂಬ ಭಯ ಭಾತವಾಗಿ ಕಾಡುತ್ತಿದೆ.’

‘ರಾಣ ಸಲ್ಲದ ವಿಚಾರಕ್ಕೆ ಭಯಪಡುವುದು ತಪ್ಪಲ್ಲವೆ? ಹೆಣ್ಣಿಗೊಂದು ಗಂಡು ಸೃಷ್ಟಿಯಾಗೇ ಇರುತ್ತಾನೆ. ಎಂದು ನೀನೇ ಯಾವಾಗಲೂ

ಹೇಳುತ್ತಿರುತ್ತೀರು. ನಮ್ಮ ಕುಮಾರಿಯನ್ನು ವರಿಸುವ ಗಂಡು ಎಲ್ಲೋ ಹುಟ್ಟಿರುತ್ತಾನೆ.’

‘ಯಾರಿಗೆಷ್ಟುಜಿ ಮದುವೆ?’

ಇಂಡಾದ ಮೆಲುದನಿ ಶಾರಿಬಂದಾಗ ಮಹಾರಾಜ ಜೋರಾಗಿ ನಗುತ್ತಾ ಹೇಳಿದ -

‘ಬಾ... ಮಗಳೇ ಬಾ ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿನವರೆಗೂ ನಿನ್ನದೇ ಮಾತು.’

‘ನನ್ನ ಮಾತೆ? ಇಬ್ಬರನ್ನೂ ಗಹನವಾದ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಸಿದ ವಿಚಾರ ಯಾವುದು ಅಪ್ಪಾಡಿ.’

‘ಮಗಳೇ ನೀನೀಗೆ ಸ್ವಾಯಾಧಿತೆ. ನಿಮ್ಮ ಅಮೃಜಿಯವರು ಅಹವಾಲೊಂದನ್ನು ನಿನ್ನ ಮುಂದಿಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಸರಿಯಾದ ತೀರ್ಜನ್ನು ನೀಡುವುದು ನಿನ್ನ ಕೆಲಸ.’

‘ಅಮೃಜಿ, ತಮ್ಮ ಅಹವಾಲೆನೆಂದು ತಿಳಿನೋಣವಾಗಲಿ.’

- ಜೋರಾಗಿ ನಗುತ್ತಾ, ಕೇಳಿದಾಗ ಅಜಿತನೇನೆ ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಹೇಳಿದಳು -

‘ಶ್ರೀಮತಿ, ನೀನೀಗ ಮದುವೆ ಆಗಬೇಕೆಂಬುದೇ ನನ್ನ ಅಹವಾಲು’

‘ಅಮೃಜಿ, ನನ್ನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಪೂರ್ಣವಾದ ಮೇಲೆಯೇ ನನ್ನ ಮದುವೆಯ ಮಾತು. ಅಲ್ಲಿಯದರೆಗೂ ಮದುವೆಯ ಮಾತು ಬೇಡ.’

- ಬಿರುಸಾಗಿ ಹೇಳಿದಾಗ ಮಹಾರಾಜ ಅಷ್ಟೇ ಬಿರುಸಾಗಿ ಕೇಳಿದಳು :

‘ಮತ್ಯಾಹಾಗ ಆಗ್ರೀಯ? ತಲೆಸರಿತು ಮುದುಕ ಅದ ಮೇಲೆ ಹಸೆಮತೆ ಪರ್ವಿಯಾ?’

ಆಯಿ-ಮಗಳ ರೋಜ, ಕೋಪದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಾ ಕುಳಿತ್ತಿದ್ದ ಮಹಾರಾಜ ಜೋರಾಗಿ ನಗುತ್ತಾ ಹೇಳಿದ -

‘ಶಾಂತಿ... ಶಾಂತಿ. ತಾಯಿ ಮಕ್ಕಳು ಶಾಂತರಸವನ್ನು ಧರಿಸಬೇಕು. ದೇವಿ, ನಿನಗೆ ಏಕಿಷ್ಟು ಕೋಪ? ಪ್ರೀತಿಮತಿಯೇನು ಮದುವೆಯನ್ನೇ ಆಗುವಿದಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿಲ್ಲವಲ್ಲ. ಒಂದಿಷ್ಟು ಕಾಲಾವಕಾಶ ಕೇಳಿದಳು ಅಷ್ಟೇ.’

“ಯಾವಾಗಲೂ ತಂದೆ-ಮಗಳು ಬಂದು. ನಾನು ಅವಳ ಶತ್ರು ನೋಡಿ, ಸಲ್ಲಿದ್ದನ್ನು ಹೇಳುಲು. ಸ್ವಾಮಿ ಯಾವ ಕಾರ್ಯಕ್ರಾಗಲಿ ಬಂದು ಕಾಲ ಎನ್ನುವುದು ಇರುವುದಿಲ್ಲವೆ?”

'ದೇವ, ನನ್ನ ಇಂಗಿತ ಅರ್ಥವಾಯಿತು.' - ಎನ್ನುತ್ತಾ ಮಗಳ ಕಡೆ ತಿರುಗಿ
ಹೇಳಿದ -

'ಮಗಳೇ, ಎಲ್ಲಾ ತಾಯಿಯರಂತೆ ನಿನ್ನ ತಾಯಿ ಹೊಡ. ಮಕ್ಕಳ
ಅಭ್ಯರ್ಥಿ, ಸಂತಸವನ್ನ ಕಾಣಲು ಕಾರೆಸುವುದು ಸಹಜ. ಅವರ ಬಯಕೆ
ಪೂರ್ವಸಚೇಕಾದ್ಯ ಮಕ್ಕಳ ಕರ್ತವ್ಯವಲ್ಲವೇ ?'

'ಅಪ್ಪಾಜಿ, ತಮ್ಮ ಮಡಲಿನಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದ ನಾನೆಂದೂ ಹೆತ್ತೆರಿಗೆ
ಅಸಂತೋಷ ಮಾಡಲಾರೆ. ಮದುವೆ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನನ್ನದೊಂದು ಷರ್ತಿದೆ.'

'ಅದೇನು ಹೇಳು ಮಗಳಿ.'

'ಅಪ್ಪಾಜಿ, ನಮ್ಮ ಉರು ಹೊರವಲಯದಲ್ಲಿರುವ ಬೆಟ್ಟಿವನ್ನು ಮೂರು
ಬಾರಿ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣ ಹಾಕುತ್ತೇನೆ. ಯಾವ ಪುರುಷ ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಸರಿಸಮಾನವಾಗಿ
ಒಂದುತ್ತಾರೋ ಅವರೇ ನನ್ನ ಪತಿಯೆಂದು ಒಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.'

'ನಿನ್ನ ಷರತ್ತು ವಿವರಿತವಾಗಿದೆಯಲ್ಲ, ಶ್ರೀಮತಿ. ಗಿರಿಯುಧಧಲ್ಲಿ
ನಿನ್ನನ್ನು ಗೆಲ್ಲುವಂಥ ಧಿರ ಬಾರದಿದ್ದರೆ ನಿನ್ನ ವಿವಾಹ, ಕನಸಿನ ಮಾತಾಗಿ
ಉಳಿದು ಬಿಡುವುದು.'

- ದುಸುಡ ತುಂಬಿದ ದನಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ ಮಹಾರಾಜಯನ್ನು
ಸಾಂತ್ಸಂಗೀತಸುತ್ತ ಮಹಾರಾಜ ಹೇಳಿದ -

'ದೇವ, ನಿನ್ನ ಸರ್ವ ವಿದ್ಯಾಪಾರಂಗತಳು. ಲೋಕವ್ಯಾಪಾರವನ್ನು
ಬಲ್ಲವಳು. ನಿನೇ ಹೀಗೆ ಧೃತಿಗಳಿಂದ ಹೇಗೆ ಹೇಳು. ದೇಶವಿದೇಶಗಳಿಗಲ್ಲಾ
ಮದುವೆ ಆಮಂತ್ರಣ ಪತ್ರಿಕೆ ಕಳಿಸೋಣ. ನಮ್ಮ ಕುಮಾರಿಯ ರೂಪ, ವಿದ್ಯ,
ಜಾತ್ಯೇಯೋ ಲೋಕಪ್ರಸಿದ್ಧ. ಅವಳ ಕೈ ಹಿಡಿಯಲು ಕಾರೆಸಿ ಸಾವಿರಾರು
ರಾಜಕುಮಾರರು ಬಂದೇ ಬರುತ್ತಾರೆ. ಅವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಾದರೂ ಶ್ರೀಮತಿ
ಒಡ್ಡಿದ ಷರತ್ತನ್ನು ಪೂರ್ವಸುವುದಿಲ್ಲವೇ ? ದೇವ... ನಾವು ಯಾವಾಗಲೂ
ಆಶಾವಾದಿಗಳಿರಬೇಕಲ್ಲವೇ ?'

'ನಿವು ಹೇಳುವುದು ನಿಜ ಸ್ವಾಮೀ. ಆನೆ-ಭರವಸೆಗಳೇ ನಮ್ಮ ಬದುಕಿನ
ಬತ್ತದ ಚೀತನ್ನುದ ಚಿಲುಮೆಗಳು.'

'ತಾಯಿ-ಮಗಳ ಹತಿರ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆ ಹೊತ್ತು ಸರಿಯುವುದೇ
ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಈಗಾಗಲೇ ಪ್ರಧಾನಿಗಳು ಮಂತಣಸಾಲೆಗೆ ಬಂದು
ಕಾಯುತ್ತಿರಬೇಕು. ನಾನಿನ್ನ ಹೊರಡುತ್ತೇನೆ.'

- ಎನ್ನುತ್ತಾ ಮಹಾರಾಜ ಅರಿಂಜಯ ಮಂತಣಸಾಲೆಯತ್ತೆ ಹೊರಟ.
ಶ್ರೀಮತಿಯ ವಿವಾಹವನ್ನು ಪರ್ವತಿಸುವುದೆಂದು ನಿಶ್ಚಯವಾದ
ಕೂಡಲೇ ಆಮಂತ್ರಣ ಪತ್ರಿಕೆ ದೇಶವಿದೇಶಗಳನ್ನು ಮುಟ್ಟು. ಎಲ್ಲ
ತರುಣರಿಗೂ ಅಪ್ಪತಿಮು ಸುಂದರಿಯನ್ನು ಪಡೆಯಲೇಬೇಕೆಂಬ ಆನೆ.
ಅದ್ವೈತಾರ್ಥಾ ತಾವು ಸ್ವರ್ಧೀರ್ಯಲ್ಲಿ ಗೆದ್ದರೆ ಎಂಬ ಆಶಾಭಾವನೆ ಹೊತ್ತು
ರಾಜಕುಮಾರರು ಅರಿಂದಮಪುರದತ್ತ ಧಾವಿಸಿದರು.

ಹೀಗೆ ಬಂದವರಲ್ಲಿ ಪ್ರಮುಖರು ಸೂರ್ಯಪ್ರಭವರದ ಮಹಾರಾಜ
ಸೂರ್ಯಪ್ರಭನ ಮಕ್ಕಳಾದ ಮನೋಗತಿ ಹಾಗೂ ಚಪಲಗತಿಯರು.
ರಾಜಕುಮಾರಿಯನ್ನು ಗೆಲ್ಲುವ ಆಸೆಯಿಂದ ಬಾರದಿದ್ದರೂ ತಮ್ಮರದಿರ
ಚಂಗಾವಲಾಗಿ ಚಿಂತಾಗತಿ ಬಂದಿದ್ದು.

ಅರಿಂದಮಪುರದ ಹೊರವಲಯದಲ್ಲಿದ್ದ ಪರ್ವತದ ಏದುರು
ಮದ್ದಳಿಯಾಕಾರದ ವೇದಿಕೆ ಸಿದ್ಧವಾಗಿತ್ತು. ಮುತ್ತಿನ ರುಳ್ಳಿರಿಗಳಿಂದ
ಅಲಂಕೃತವಾದ ಸಭಾ ಮಂಟಪ ದೇವೇಂದ್ರನ ಆಸ್ಥಾನದಂತೆ ಕಂಗೊಳಿಸು
ತಿತ್ತು. ಪಚ್ಚೆಕಲ್ಲು ಹಾಗೂ ರತ್ನಗಳಿಂದ ಸಿದ್ಧಗೊಂಡ ಕಂಭಗಳು. ಅವುಗಳ
ಮೇಲೆ ಮಿನುಗುವ ಕಂಪು ಹಾಗೂ ವಜ್ರದ ಚೋದಿಗೆ. ಮಿರದಿರನೆ ಮಿಂಚುವ
ನೆಲಹಾಸು. ನೋಡುಗರ ಕಣ್ಣಗಳನ್ನು ಕುಹ್ಕುತ್ತಿತ್ತು. ವೇದಿಕೆಯ ಸುತ್ತು
ಬಂಗಾರದ ಆಸನಗಳ ಮೇಲೆ ವಿವಿಧ ದೇಶದ ರಾಜಕುಮಾರರು ಕುಳಿತ್ತಿದ್ದರು.

ಶ್ರೀಮತಿ ಮೆಲ್ಲಡಿ ಇಡುತ್ತ ಸಭಾಭವನಕ್ಕೆ ಸಮಿಯರೊಂದಿಗೆ
ಬಂಡಳು. ರತ್ನಿಯಂತೆ ಅಪ್ರಾವ ರೂಪಸಿಯಾದ ಶ್ರೀಮತಿಯನ್ನು
ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಎಲ್ಲರ ಹೃದಯ ಅರೆಕ್ಕಣ ನಿಂತಂತಾಯಿತು. ಎಂಥ ರೂಪ
ರಾತಿ ! ಸಮಪ್ರಮಾಣಿದ ಮೈಕಟ್ಟು. ಯಾವುದರಲ್ಲಿ ಕುಂದು ಎಳಿಸಲಾರ
ದಂಥ ಚೀಲುವು. ಈ 'ಚೀಲುವು ತಮ್ಮದಾಗಲಿ' - ಎಂದು ಎಲ್ಲರ ಮನದಾಳದ
ಆಸೆಯಾಗಿತ್ತು.

ಸ್ವರ್ಧೀ ಅರಂಭವಾಯಿತು. ಶ್ರೀಮತಿಯೊಂದಿಗೆ ಒಡಲು ರಾಜ
ಕುಮಾರರು ಸಾಲುಸಾಲಾಗಿ ನಿಂತರು. ಆದರೆ ಯಾರೂ ಆಳ ವೇಗದೊಡನೆ
ಸ್ವರ್ಧಿಸಲಾರದ ಹಿಂದೆ ಬಿದ್ದರು. ಸೂರ್ಯಪ್ರಭವರದ ರಾಜಕುಮಾರರಾದ
ಮನೋಗತಿ, ಚಪಲಗತಿಯರು ಕೂಡ ಶ್ರೀಮತಿಯ ಸಮನಾಗಿ ಒಡಲಾರದೆ
ಸೋತು ಹೊಡರು.

ಮಹಾಪುರಾಣದ ವೈರಾಗ್ಯೋದಯದ ಕಥೆಗಳು

ನಿರಾತ ತುಂಬಿ ದುಃಖಿ ಮದುಗಟ್ಟಿ ನಿಂತಿದ್ದ ತಮ್ಮಂದಿರ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ ಚಂತಾಗತಿಯ ಮನಸ್ಸು ನೋವಿನಿಂದ ಮರುಗಿತು. ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಸ್ಥಧೇಯಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಮತಿಯನ್ನು ಗೆದ್ದು ತಮ್ಮಂದಿರಿಗೆ ಒಮ್ಮೆಸಚೇಕೆಂದು ದೃಢ ನಿಶ್ಚಯ ಮಾಡಿದ. ಕೂಡಲೇ ರಾಜಕುಮಾರಿಯೊಂದಿಗೆ ಸ್ಥಧೇಗಳಿದ.

ಶ್ರೀಮತಿ ರಾಜಕುಮಾರಿ ಬೆಟ್ಟದ ಸುತ್ತೆ ಓಡಲು ಅರಂಭಿಸುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಅವಳಿಂದಿಗೆ ಚಂತಾಗತಿಯೂ ಓಡಲೊಡಗಿದ. ಆವನು ಅವಳಿಂದಿಗೆ ಮೂರು ಸುತ್ತು ಪ್ರದಕ್ಷಿಣ ಹಾಕಿ ವೇದಿಕೆಯ ಮೇಲೆ ನಿಂತಾಗ, ‘ಸೂರ್ಯ ಪ್ರಭಪುರದ ರಾಜಕುಮಾರ ಚಂತಾಗತಿಗೆ ಜಯವಾಗಲಿ’ ಎಂಬ ಮೋಳಗು ಆಕಾಶವನ್ನು ಮತ್ತಿಸ್ತು, ಎಲ್ಲಾರಲ್ಲಿ ಹಷಟ-ದುಃಖಗಳ ಸಮ್ಮಾತ ಭಾವಗಳು ಮದುಗಟ್ಟಿ ನಿಂತಿತು.

ಗತಿಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಗೆದ್ದ ಚಂತಾಗತಿಯ ಮನಸ್ಸು ಹಷಟದ ಕೊಳವಾಗಿತು. ನಗುತ್ತಾ ನಿಂತಿದ್ದ ಚಂತಾಗತಿಯನ್ನು ಶ್ರೀಮತಿ ನಾಸು-ನಾಚುತ್ತ ಕಡೆಗಣ್ಣನಲ್ಲಿ ನೋಡಿದಳು. ಕಂಬಣ್ಣದ ಮುದ್ದುದ ಮೊಗದಲ್ಲಿ ಮಿಂಚುವ ಇರುಳು ಕಂಗಳು. ಚೂಡಾದ ನೇರವಾದ ಮೂರಿನಡಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಡಿಗೆ ಬಣ್ಣದ ಪೂದೆ ಮೀಸ. ಬೆರಿನಿಂದ ತೊಯ್ದು ಶಾದಲರಾತಿ ಜೊಂಪೆ ಜೊಂಪೆಯಾಗಿ ಇಳಬಿದ್ದ ನೋಡುಗರ ಕಣ್ಣನ ಸೆಳಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ‘ಯಾವ ಜನ್ಮದ ಪುಣ್ಯಪೂರ್ವೇ ಮನ್ಯಧ ನಂತಹ ಪತಿ ದೂರತೆ’ - ಎಂದು ಮನದಲ್ಲೇ ಸಂತಸ ಪಡುತ್ತ ನಿಂತಿದ್ದ ಶ್ರೀಮತಿ ಮೆಲ್ಲನೆ ಚಂತಾಗತಿಯ ಬಳಿ ಬಂದಳು. ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಹೊಮೂಲೆಯನ್ನು ಅವನ ಕೊರಳಿಗೆ ಹಾಕಬೇಕೆಂದು ಕೈಯಿತ್ತಿದ್ದಳು.

‘ನಿಲ್ಲು ಕಲ್ಯಾಣ’ - ಗುಡುಗಿನಂತಹ ಧ್ವನಿ ತೂರಿ ಬಂಡಾಗ ಸಭೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ವರೆಲ್ಲ ಅವಾಕ್ಷಾದರು. ಶ್ರೀಮತಿಯೂ ಬೆಕ್ಕನಬೆರಗಾಗಿ ಮೂರಕಗೊಂಬೆಯಂತೆ ಅವನನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಾ ನಿಂತಳು. ಆಗ ಚಂತಾಗತಿ ಹೇಳಿದ -

‘ಭದ್ರ, ನಿನ್ನನ್ನು ವರಿಸುವ ಸಲುವಾಗಿ ನಿನ್ನೊಂದಿಗೆ ನಾನು ಸ್ಥಧಿಸಲಿಲ್ಲ. ಚಂತಾಗತಿಯ ಮಾತುಗಳು ಶ್ರೀಮತಿಯನ್ನು ಸಿಡಿಲಿನಂತೆ ಬಡಿದವು. ‘ವರಿಸುವ ಇಚ್ಛೆ ಇಲ್ಲದ ಮೇಲೆ ಸ್ಥಧಿಸಿದ್ದೇಕೆ?’ - ಎಂದು ಯೋಚಿಸುತ್ತೇಂದು -

‘ಹಾಗಾದರೆ ತಾವು ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಸ್ಥಧಿಸಿದ ಕಾರಣ?’

‘ಮಂಗಳಾಂಗಿ, ಗತಿಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಗೆದ್ದವನನ್ನು ವರಿಸುತ್ತೇನೆ ಎನ್ನುವ

ಕ್ಷಣಿಕ ಬದುಕು

ಮಾತೇನೋ ಒಪ್ಪತಕ್ಕದೆ. ನನ್ನ ತಮ್ಮಂದಿರು ನಿನ್ನನ್ನು ಹೊಂದುವ ಆಸೆಯಿಂದ ಸ್ಥಧೇಗಳಿದರು. ಅದರೆ ಅವರು ನಿನ್ನನ್ನು ಗೆಲ್ಲಲಾರದೆ ಹೋದರು. ನಿರಾತ ತುಂಬಿದ ಅವರ ಮುಖ ನಿನ್ನನ್ನು ಚಂಡೆಗೆಡು ಮಾಡಿತು. ಅವರಿಗಾಗಿ ನಿನ್ನನ್ನು ಗೆಲ್ಲಲೀಬೇಕೆಂಬ ಭಲ ಮೂಡಿತು. ನಿನ್ನನ್ನು ಗೆದ್ದು ನನ್ನ ತಮ್ಮಂದಿರಿಗೆ ಉಪಹಾರವಾಗಿ ನೀಡಬೇಕೆಂದು ಕೊಂಡು ಸ್ಥಧೇಗಳಿಂದ.’

‘ರಾಜಕುಮಾರರೆ ತಮ್ಮ ಪರೋಪಕಾರ ಬುದ್ಧಿ, ಭ್ರಾತ್ಯಪ್ರೇಮ ಎಲ್ಲ ವನ್ನೂ ಮೆಚ್ಚತಕ್ಕದೆ. ಅದರೆ ತಾವು ಹೆಣ್ಣನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಅಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ.’

‘ದೇವಿ, ನಾನು ಗೆದ್ದ ವಸ್ತುವನ್ನು ನನಗಿಷ್ಟ ಬಂದಂತೆ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದಿಲ್ಲವೇ?’

‘ರಾಜಕುಮಾರ ನೀವು ಗೆದ್ದ ವಸ್ತು ನಿರ್ಜ್ಞ ವರಮಾದುದಲ್ಲ. ಆದು ಸಚೀವ ವಾದುದು. ಅದಕ್ಕೊಂದು ಮನಸ್ಸು ಎಂಬುದಿದೆ. ಭಾವನೆಗಳಿಂದ ತುಂಬಿರುತ್ತದೆ ಎಂದು ನಿಮಗೆ ಅರಿವಾಗಲಿಲ್ಲವೇ?’

‘ದೇವಿ ನಿನ್ನನ್ನು ವರಿಸಬೇಕೆಂಬ ಇಚ್ಛೆಯಿಂದ ಸ್ಥಧಿಸಲೇ ಇಲ್ಲ; ನನ್ನ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ನನ್ನ ತಮ್ಮಂದಿರ ಸ್ವತ್ತ ನಿನಾಗಿರುವಾಗ ನಿನ್ನ ಕಡೆ ನೋಡುವುದೂ ತಪ್ಪಾದಿತು ಅಲ್ಲವೇ?’

‘ರಾಜಕುಮಾರರೇ ಗತಿಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಜಯಿಸಿದವನನ್ನು ವರಿಸುತ್ತೇನೆ ಎಂಬ ನಿಯಮವಿರುವಾಗ ನಿಮ್ಮ ತಮ್ಮಂದಿರತ್ತ ದೃಷ್ಟಿ ಹಾಯಿಸುವುದು ತಪ್ಪಾದಿತು ಅಲ್ಲವೇ?’

‘ಭದ್ರ, ನಿನ್ನನ್ನು ಪತ್ತಿಯಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸುವ ಭಾವನೆಯೇ ನನ್ನಲ್ಲಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ನನಗೆ ತ್ವಾಜ್ಞಾಳು.’

‘ತ್ವಾಜ್ಞ’ ಎಂಬ ಪದ ಶ್ರೀಮತಿಯ ಕಿವಿಗೆ ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಆಕಾಶವೇ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಕಳಚಿ ಬಿದ್ದಂತಾಯಿತು. ಮೃಯೆಲ್ಲಾ ಬೆವರಿ ಕಣ್ಣ ಕಟ್ಟಲಾದಂತಾಯಿತು. ‘ತ್ವಾಜ್ಞ’ ಎನ್ನು ವ ಮಾತೇ ಕ್ಷಣಿಕಣಕ್ಷಣಕ್ಷಣ ಗೊಳ್ಳತೊಡಗಿದಾಗ ಶ್ರೀಮತಿಗೆ ಈ ಜಗತ್ತೆಲ್ಲ ಬರಿದು - ಏನಿಸತೊಡಗಿತು.

ಸೌಂದರ್ಯ, ವಿದ್ಯೆ, ಬುದ್ಧಿಗಳ ಸಾಹಾರ ಮೂಲಕ್ಕಿಂತಿದ್ದ ಶ್ರೀಮತಿ ಕಣಕಾಲದ ಹಿಂದೆ ಜಗತ್ತಿನ ಸುಂದರ ರೂಪವೆಲ್ಲ ನನ್ನದೇ ಎಂದು ಬೀಗಿ ನಿಂತಿ

ದ್ವಾರ್ಣಿ. ತಾನು ಇಚ್ಛಿಸಿದ ವರ್ಸು ತನ್ನ ಕೈಯಿಂದ ಜಾರಿ ಹೋಗುತ್ತಿದೆ ಎಂದಾಗ ನೋವು, ನಿರಾಶೆ, ಕೋಪ, ದುಃಖ ದುಮ್ಮಾನಗಳ ಸಮ್ಮಿಶ್ರ ಭಾವನೆಗಳ ಗೂಡು ದಳು. ಒಮ್ಮೆಲೆ ಎಲ್ಲಾ ಭಾವನೆಗಳು ಸೋರಿಹೋಗಿ 'ತ್ವಾಜ್ಞ' ಎಂಬ ತಪ್ಪವೇ ದೃಢವಾಗಿ ನಿಂತಿಲು. ಬುದ್ಧಿ ಭಾವವೆಲ್ಲ ಒಮ್ಮೆಲೆ ಶೋಷಣಾದಂತನಿಸಿತು. ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಸುಂದರವಾದ ಜಗತ್ತು ತನ್ನದೆಂದು ಬೀಗುತ್ತಿದ್ದ ಪ್ರತಿಮಾತಿಗೆ ಅದು ಕ್ಷಣಿಕ, ನಾಶತೀರ್ಣವಾದುದು ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಮೂಡಬೇಡಿಗಿತು. ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ಮೋಹವೆಂಬ ತರೆ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಸರಿಯಿತ್ತೊಡಗಿದಾಗ ಪ್ರತಿ ಮಾತಿಗೆ ಸಾಮಾಜಿಕ, ಸಂಪತ್ತು, ತಂದೆ-ತಾಯಿ, ಬಂಧು-ಬಳಗ, ಮೇಲಾಗಿ ತನ್ನ ಬದುಕು ಮಿಂಚನಂತೆ ಕ್ಷಣಿದಲ್ಲಿ ಮರಿಯಾಗುವಂಥದು ಏನಿಸಿತು.

ಮನೋಹರವಾದ ತನ್ನ ಶರೀರ ರಕ್ತ, ಮಾಂಸ, ಮಲ, ಮೂತ್ರಗಳ ಅಗರ. ನಾಶತೀರ್ಣವಾದ ಈ ದುರ್ಗಂಧ ಶರೀರಕ್ಕೆ ತಾನಿಪ್ಪು ಅಹಂಕಾರ ಪಟಿಸೆ ಎಂಬ ವಿಮರ್ಶೆ ಆವಶ ಮನೋಮಂದಿರದಲ್ಲಿ ಸುತ್ತ ತೊಡಗಿದಾಗ ಹುಟ್ಟಿ ಸಾಪುಗಳ ನಡುವೆ ಇರುವ ಈ ಭ್ರಮಾ ಬದುಕು ನಿಸ್ಪಾರವೆನಿಸಿತ್ತೊಡಗಿತು. ಲಭ್ಯವಾಗಿರುವ ಈ ಮನುಷ್ಯ ಪರ್ಯಾಯದೊಂದಿಗೆ ಅಂಟಕೊಂಡಿರುವ ಸಂಬಂಧಗಳಿಲ್ಲ ತ್ವಾಜ್ಞವೆಂಬ ಭಾವನೆ ಸುಟವಾಗಿ ಮೇಲೆಳೆತೊಡಗಿದಾಗ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಪರಮಾಲೆ ಕುಸಿಯಿತು. ವಿರಕ್ತ ಭಾವ ದಟ್ಟವಾಗಿ ಮುಸುಕಿದಾಗ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಹುಲ್ಲಿನೋವಾದಿಯಲ್ಲಿ ತಿರಸ್ತಿಸಿ ಮೋಕ್ಷಮಾರ್ಗದರ್ತ ಹಜ್ಜ ಕಾಕಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿದಳು. ಮರುಮಾತಾಡದೆ ಎಲ್ಲಾರಿಗೂ ವಂದಿಸಿ ಉದ್ಯಾನವನ ದಲ್ಲಿದ್ದ ನಿವೃತ್ತಿ ಎಂಬ ಆಯ್ಯಾಕ್ಯಾರಿಂದ ದೀಕ್ಷೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಹೊರಟಳು.

[ಆಧಾರ: ಮಹಾಪುರಾಣ ಪರ್ವ ೨೦]

೨. ಕರಗಿತ್ತು ರಾಗ ಮೇರೆದಿತ್ತು ವಿರಾಗ

ಕೌಮುದಿ ಮಹೋತ್ಪವಕ್ಕಾಗಿ ಉರಮುಂದಣ ಬಯಲು ಅಲಂಕತ ವಾಗಿತ್ತು. ಮಾವಿನ ಹೋರಣ, ಬಣ್ಣಬಣ್ಣದ ಹೂಮಾಲೆಗಳಿಂದ ಸಚ್ಚಿದಿತ್ತ; ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಬೆಳ್ಳಿಸರಪಳಿಯ ಚನ್ನದ ಮಹೇಯ ಉಯ್ಯಾಲೆಗಳು ಮರಗಳಲ್ಲಿ ತೊನೆದಾಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಬಣ್ಣಬಣ್ಣದ ನೀರು ತುಂಬಿದ ಕಂಚೆನ ಹಂಡೆಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಇರಿಸಿದ್ದರು. ಎಲ್ಲಾಲ್ಲಿ ಬಣ್ಣಬಣ್ಣದ ಹೂಗಳ ರಾತ್ರಿಯೇ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ಕಾಮದೇವನ ಅರಮನೆಯೇ ಭೂಮಿಗಳಿದೆಯೇನೋ ಎಂಬಂತೆ ಸಚ್ಚಿಗೊಂಡಿತ್ತು.

ಹುಣ್ಣಿಮೆಯ ಚಂದ್ರ ನಗುನಗುತ್ತಾ ಆಗಸವನು ವಿರುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ನವದಂಂಬಿತಿಗಳು ನಗುತ್ತಾ ನಲಿಯುತ್ತಾ ಬಯಲಿನಲ್ಲಿ ಸೇರತೊಡಗಿದರು.

ನಗರದ ಶೈಂಜಿಯ ಮಗ ವಜ್ರಮುಷ್ಟಿ ವಾಪಾರ ಮುಗಿಸಿದವನೆ ಮನೆಯ ಕಡೆ ಹೊರಡದೆ ಬಯಲಿನತ್ತ ಬಂದ. ಮನಗೆ ಹೋದರೆ ಕೌಮುದಿ ಮಹೋತ್ಪವಕ್ಕೆ ಹೊರಡಲು ತಾಯಿ ಸಮೃತಿಸದಿದ್ದರೆ ಎಂಬ ಅನುಮಾನದಿಂದ ನೇರವಾಗಿ ಬಯಲಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದ. ಅಲ್ಲಿಂದಲೇ ಮಹೋತ್ಸವದ ಬಯಲಿಗೆ ಬರುವಂತೆ ಮಡದಿ ಮಂಗಿಗೆ ಹೇಳಿಕೆಳುಹಿಸಿದ್ದ.

ಮಡದಿ ಮಂಗಿ ಬಂದೇ ಬರುತ್ತಾಳಿಂದ ಕಾತುರದಿಂದ ಕಾಯುತ್ತಲಾಮಂಟಪದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತ. ನಾಲ್ಕುದು ಗಂಭೀರ್ಯಾದರೂ ಯಾವುದೇ ಆಡತೆಯಲ್ಲದೆ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಹಂಡತಿಯೊಡನೆ ಕಾಲ ಕಳೆಯಬಹುದೆಂದು ರಂಗುರಂಗಿನ ಕನಸು ಕಾಣುತ್ತ ಕುಳಿತ.

ಮುಸಂಜೆ ಜಾರಿ ಚಂದ್ರೋದಯವಾಯಿತು. ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲನೆ ಬೆಳ್ಳಿದಿಂಗಳು ಹರಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಎಲ್ಲಾಲ್ಲಿ ಉಯ್ಯಾಲೆಯಾಟ, ನಲ್ಲನಲ್ಲಿಯರ ಪ್ರೇಮದಾಟ, ಕೇಕೆನಗು ನಲಿವುಗಳು, ಸದಗರ - ಸಂಭ್ರಮದಿಂದ ಸಾಗಿತು. 'ಮಂಗಿ ಬರುತ್ತಾಳಿ. ಜೀವಿತಯಾಗಿ ಉಯ್ಯಾಲೆಯಾಡಬೇಕು, ಓಕುಳಿಯಾಡಬೇಕು, ರತಿಮನ್ನಿಧರಿಂತೆ ಪ್ರೇಮಾನಲ್ಲಾಪದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಬೇಕು ಎಂದು ಕಟ್ಟಿದ್ದ ಕನಸಿನ ಸಂತಸದ ಗೋಪ್ಯರ ಮಲ್ಲಮೆಲ್ಲನೆ ಕುಸಿಯಿತ್ತೊಡಗಿದಾಗ

ಲತಾಮಂಟಪದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಮೇಲ್ನೆದ್ದು ಮನೆಯ ಕಡೆ ಹೊರಟ.

'ಅಮ್ಮಾಜಿ, ಮಂಗಿಗೆ ಹೋಗುವುದು ಬೇಡ ಎಂದರೂ? ಏನೂ? ಬೆಳಗ್ಗೆಯೇ ಹೇಳಿ ಬಂದಿದ್ದನಲ್ಲ. ಯಾಕೆ ಹೀಗಾಯಿತು?'

- ಎಂದು ಯೋಚಿಸುತ್ತಾ ಮನೆಯತ್ತ ಹೊರಟ.

ದಾವುಗಾಲು ಹಾಕುತ್ತೇ ವಜ್ರಮುಷ್ಟಿ ಮನೆಯ ಬಳಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಅವನ ತಾಯಿ ವಪ್ತೃತೀ ಜೋರಾಗಿ ಅಳತೊಡಗಿದಳು.

'ಅಮ್ಮಾಜಿ, ಏನಾಯಿತು? ಯಾಕೆ ಹೀಗೆ ಅಳುತ್ತಿರುವರಿ? ಎಲ್ಲರೂ ಕುಶಲ ತಾನೇ.'

'ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟ್ಯಾ ದೊಡ್ಡ ಅನಾಹತವಾಗಿರುವಾಗ ಕುಶಲವೆಲ್ಲವ್ಯಾ'

- ಅಳುತ್ತಾ ಹೇಳಿದಾಗ ಅತಂಕದಿಂದ ವಜ್ರಮುಷ್ಟಿ ಕೇಳಿದ. 'ಯಾಕಮ್ಮಾ? ಏನಾಯಿತು? ಬಿಡಿಸ ಹೇಳಿಮ್ಮಾ.'

"ಮಗು ಯಾವ ಚಾಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಲವ್ಯಾ, ನಿನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಮಂಗಿ ಕೌಮುದಿ ಮಹೋತ್ವವ್ಯಕ್ತಿ ಹೊರಡಲು ಅಲಂಕಾರ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ನಾನೇ ಅವಳಿಗೆ ಹೆರಳು ಹಾಕಿದೆನವ್ಯ, ನಾನೇ ಹೂಮುದಿದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೇ ಎಂದಳು. ಸರಿ ಎಂದು ನಾನು ಹೊರಬಂದ. ಡಾಗಿಲಿಗೆ ಬರು ವಷ್ಪರಲ್ಲಿ ಅವಳು ಜೋರಾಗಿ ಚೇರಿದ ಶಬ್ದ ಕೇಳಿತು. ತಕ್ಷಣವೇ ಒಡಿಕೋಗಿ ನೋಡಿದರೆ ಕುಡಿಕಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕಾವು ಕಚ್ಚತ್ತು, ವಿಷವೇರಿ ಸತ್ತುಹೋದಳವ್ಯ."

'ಬನು! ಮಂಗಿ... ಮಂಗಿ ಸತ್ತು ಹೋಡಳಿ?'

"ಮಗು, ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡಿಕೊಪ್ಪೆ, ಎಲ್ಲ ವಿಧಿನಿಯಿಂದ ಮಾಡಿ ಯಾರ ಕೈಯಲ್ಲಿದೆ ಹೇಳಿ?"

ಚಿಮ್ಮಿದ ಕಣ್ಣೀರನ್ನು ಒರೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಕೇಳಿದ - 'ಅಮ್ಮಾಜಿ, ಮಂಗಿಯ ಹೆಣವಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ್ತಲೇ ಇಲ್ಲವಲ್ಲ.'

'ಮಗು, ಉರಿನಲ್ಲಿ ಕೌಮಾರಿಮಹೋತ್ವ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವಾಗ, ನಮ್ಮ ಮನೆಯ ಈ ದುರಂತದಿಂದ ತೊಂದರೆಯಾಗಬಾರದೆಂದು ಯೋಚಿಸಿ, ಜೊಂಡು ಹುಲ್ಲಿನಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಿ ಸ್ವಾನದಲ್ಲಿ ಬಿಂಬಿಸುವಂತೆ ಹೇಳಿದೆ."

'ಅಮ್ಮಾಜಿ, ನಾನು ಬರುವರೆಗಾದರೂ ಕಾಯಬಾರದಿತ್ತೆ?'

- ಎನ್ನುತ್ತ ಸ್ವಾನದತ್ತ ಸರಸರ ಹೊರಟ.

ಸ್ವಾನದ ಮೂಲಿ ಮೂಲಿಯನ್ನು ದೊಂದಿ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ನೋಡಿದ. ಮಂಗಿಯಲ್ಲಾದರೂ ಇರುವಳಿ ಎಂದು ಮಾಡುಕೊಡಗಿದಾಗ ಮೂಲಿಯಲ್ಲಿಂದು ಜೊಂಡುಹುಲ್ಲಿನ ಮೂಟಿ ಬಿಡಿರುವುದು ಕಂಡಿತು.

ವಜ್ರಮುಷ್ಟಿ ಸರಸರ ಹೋಗಿ ಹುಲ್ಲಿನ ಕಾಪೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿದೆ. ನೋಡುತ್ತಾನೆ, ಮಂಗಿಯ ಹೆಸ. ಮೃಯೆಲ್ಲಾ ನೀಲಿಗಟ್ಟಿ ಹೋಗಿದೆ. ಪುಟಿಯಂಬಿನಲ್ಲಿ ನೋರ ಹಪ್ಪಗಟ್ಟಿ ನಿಂಡಿದೆ. ಹೆಣವನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ವಜ್ರಮುಷ್ಟಿ ಬಿಕ್ಕಿ ಬಿಕ್ಕಿ ಅಳತಾರಂಭಿಸಿದ.

'ದೇವಿನಿಗೆ ಇಂಥ ಫೋರವಾದ ಕಾವು ಬರಬಾರದಾಗಿತ್ತು, ನೀನಿಲ್ಲದ ನಾನು ಹೇಗೆ ಇರಲಿ? ನಾನೂ ನಿನ್ನೊಂದಿಗೆ ಬರುತ್ತೇನೆ?'

ರೋಧಿಸುತ್ತೇ ಹೆಣವನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಕಾಡಿನತ ಹೊರಟ. ಹೆಗಲ ಮೇಲಿ ಮಡದಿಯ ತವವನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಹುಟ್ಟನ್ತೆ ಕಾಡಿನ ತುಂಬಾ ಅಲೆಡಾಡಿದ. ಕಲ್ಲಾ-ಬಂಡೆ, ಮರ-ಗಿಡಗಳನ್ನೆಲ್ಲ 'ಮಂಗಿಯನ್ನು ಉಳಿಸಿ ಕೊಡಿ' ಎಂದು ಅಂಗಲಾಚುತ್ತಿದ್ದ ಕಾಗುತ್ತಿದ್ದ. ಮೃಮೇಲಿದ್ದ ಬಟ್ಟೆಯೆಲ್ಲ ಹರಿದಿತ್ತು, ತಲೆಕೆದರಿದ ಹತ್ತಿ ಬುಟ್ಟೆಯಂತಿಗಿತ್ತು.

ಹೀಗೆ ರೋಧಿಸುತ್ತಾ ಬರುವಾಗ ಹೊಂಗೆ ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಮುನಿಗಳೊರ್ವರು ಧ್ವನಿ ಮಾಡುತ್ತಾ ಕುಳಿತ್ತಿರುವುದು ಕಂಡಿತು. 'ಮುನಿಗಳ ಮಹಿಮೆಯಿಂದಲಾದರೂ ಮಂಗಿಗೆ ಜೀವ ಬಂದರೆ'- ಎಂಬ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿತ್ತೇ ತದ ಮಂಗಿಯನ್ನು ಮುನಿಗಳ ಪಾದದ ಬಳಿಗಿಸಿದ.

'ಸ್ವಾಮಿ, ಇವೆಂದು ನನ್ನ ಸರ್ವಸ್ವತ್ವ. ಅವಳಿಲ್ಲದೆ ನನಗೆ ಬದುಕೇ ಇಲ್ಲ. ಅವಳನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಡು ನನ್ನ ತಂಡೆ. ಅವಳಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಜೀವ ಬಂದರೆ ಸಾವಿರದೆಸಳಿನ ಕಮಲಪುಷ್ಟಗಳನ್ನು ಅರ್ಬಿಸುತ್ತೇನೆ.'

- ಎನ್ನುತ್ತಾ ಗುರುಸ್ವರಕೆ ಮಾಡುತ್ತ ಕುಳಿತ.

ಶರತ್ವಾಲದ ಹಣ್ಣೆಯೆ. ಕಾಡಿಗೆ ಕಾಡೇ ಬೆಳದಿಂಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಏಂದಂತೆ ಹೊಳಿಯಿತ್ತು. ಹೆಣದಂತೆ ಬಿಡಿದ್ದ ಮಡದಿಯನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತ ಬಸರಿದ ಕಣ್ಣೀರನ್ನು ಬರೆಸುತ್ತ ಹಾಗೆ ಮರದ ಜೊಡ್ಡೆಯ ಮೇಲಿ ಬರಗಿದೆ.

ತಂಗಾಳಿ ಮೇಲುವಾಗಿ ಬೀಂಸುತ್ತಿತ್ತು. ಅಯಾಸಗೊಂಡಿದ್ದ ವಚ್ಚ ಮುಷ್ಟಿಯ ಕರ್ತೃಪ್ರೇಗಳು-ಹಾಗೇ ಮುಚ್ಚಕೊಂಡವು. ಸ್ನೇಹ ಹೊತ್ತಾದ ಮೇಲೆ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಎಕ್ಕರವಾಗಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಇದೆಯೋ? ಇಲ್ಲವೋ? ಭಯದಿಂದ ಮಂಗಿಯನ್ನು ಮಲಗಿಸಿದತ್ತ ನೋಡಿದ. ನೋಡುತ್ತಾನೆ ಮಂಗಿಯ ಕೈಕಾಲುಗಳು ಅಲ್ಲಾದ್ದುತ್ತಿವೆ. ಕಣ್ಣಗಳು ಅಗಲವಾಗಿ ತರೆದುಕೊಂಡು ಸುತ್ತ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ.

‘ದೇವರೆ, ನನ್ನ ಮಂಗಿಗೆ ಜೀವ ಬಂದು ಬಿಟ್ಟಿದೆ.’ ಎನ್ನುತ್ತಾ ಒಡಿಹೊಗಿ ಅವಳನ್ನು ಅಶ್ವ ಮುದ್ದಾಡಿದ. ಸಂತೋಷದಿಂದ ಶುಣದಾಡಿದ. ಅವಳನ್ನು ತೋಳಿನಲ್ಲಿ ಮಲಗಿಸಿಕೊಂಡು ಮುದ್ದಾಡಿ ಹೇಳಿದ.

‘ಮಂಗಿ, ದೇವ, ದೇವರದಯೆಯಿಂದ ಬದುಕಿದೆಯಲ್ಲ. ನನ್ನ ಬದುಕಿಗೊಂಡು ಅಫ್ರ ತಂದುಕೊಟ್ಟಿಯಲ್ಲ. ದೇವಿ ನಿನೆಲ್ಲದ ಅರ್ಕೆಗಳ ಕೊಡು ಬರದು ನನಗೆ. ನನ್ನ ಬದುಕಿನ ಚೀತನವನ್ನು ಮರಳಿ ಕೊಟ್ಟಿವರು ಈ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ದೇವಿ. ಎದ್ದೋ ನಮಸ್ಕರಿಸೋಣ.’ ಎನ್ನುತ್ತಾ ಮೆಲ್ಲಿನ ಮಂಗಿಯನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸಿದ. ಇಬ್ಬರೂ ಮುನಿಗಳಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿದರು.

‘ದೇವಿ, ನಿನು ಇಲ್ಲಿ ಪಳಿತುಕೊಂಡಿರು. ನಾನೀಗ ಬಂದುಬಿಡುತ್ತೇನೆ.’

‘ಸ್ವಾಮಿ, ಈ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ನಾನೊಬ್ಬಿಂಬಿ ಅರ್ಕೆಷಾಪೂ ಇರಲಾರೆ. ನನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಎಲ್ಲಾ ಹೋಗಬೇಡಿ.’

- ಕೃಷ್ಣದಿದು ಅಳತೊಡಗಿದಾಗ ವಚ್ಚಮುಷ್ಟಿ ಹೇಳಿದ -

‘ದೇವ, ನಿನ್ನನ್ನು ಈ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುವಂತಿದ್ದರೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆತರುತ್ತಿದ್ದನೆ. ಹೆದರಬೇಡ ದೇವಿ. ಈಗ ಬಂದು ಬಿಡುತ್ತೇನೆ.’

‘ಯಾಕ ಸ್ವಾಮಿ? ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಬೇಡು?’

‘ಈ... ನಿನ್ನ ಬಳಿ ಮಾತನಾಡುವ ಸಂಭ್ರಮದಲ್ಲಿ ವಿಷಯವನ್ನೇ ಹೆಳಲಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲವೇ? ನಿನು ಬದುಕಿದರೆ ಮುನಿಗಳ ಪಾದಕ್ಕೆ ಸಾವಿರದೆಂಟು ಎಸಳಣ ಕಮಲಪುಷ್ಟವನ್ನು ಒಬ್ಬಿಸುತ್ತೇನೆ ಎಂದು ಹರಸಿಕೊಂಡಿದ್ದೆ. ಈಗ ಹೋಗಿ ತಾವರೆ ಹೂವನ್ನು ತಂದು ಬಿಡುತ್ತೇನೆ.’

‘ಅದು ಸರಿ ಸ್ವಾಮಿ. ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದವಳು ಕಾಡಿಗೆ ಬಂದದ್ದಾದರೂ ಹೇಗೆ ಎಂದು ತಿಳಿಯತ್ತಿಲ್ಲ.’

‘ಅದೊಂದು ದೊಡ್ಡ ಕಥೆ. ನಿನು ಕೌಮುದಿ ಮಹೋತ್ಸವಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತಾದರೂ ಬರಲಿಲ್ಲವೆಂದಾಗ, ನಿನ್ನನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಬಂದೆ. ಆಗ ಹಾವು ಕೆಂಪಿ ಸತಿರುವುದು ತಿಳಿಯಿತು. ಸೃಜನದಲ್ಲಿ ಹುಲ್ಲಿನ ಚಬೆಯಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಿ ಹಾಕಿದ್ದ ನಿನ್ನನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ತಂದೆ. ಮುನಿಗಳ ಪಾದದಿಂದ ಮಲಗಿಸಿ ನಿನ್ನನ್ನು ಬದುಕಿಸಿದರೆ ಸಾವಿರದೆಸಳಿನ ಕಮಲಪುಷ್ಟವನ್ನು ತಂದೊಷ್ಟಿಸುವುದಾಗಿ ಹರಸಿಕೊಂಡೆ. ಮುನಿಗಳ ಮಹಿಮೆ ನೋಡು. ಅವರ ಮೈಮೇಲಿಂದ ಬೀಂಸುವ ಗಾಳಿ ನಿನ್ನ ಶರೀರದಲ್ಲಿದ್ದ ವಿಷವನ್ನು ತೆಗೆದು ಚೀತನಗೊಳಿಸಿರಬೇಕು.’

‘ಹೌದು ಸ್ವಾಮಿ ತಾವು ಹೇಳುವುದು ನಿಜ. ಸ್ವಾಮಿಗಳು ತಾವಾಗಿ ಏನೂ ನೀಡಿದ್ದರೂ, ಅವರ ಪ್ರಭಾವ ತಾನಾಗಿಯೇ ಪರರಿಗೆ ಉಪಕಾರ ಮಾಡುತ್ತದೆ.’

‘ಈಗ ಇಲ್ಲೇ ಕುಳಿತಿರು, ತಾವರೆ ಹೂವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತೇನೆ’ ಎನ್ನುತ್ತಾ ಕೊಳಿದ ಬಳಿ ಹೊರಟಿ.

ಅಲ್ಲೇ ಇದ್ದ ಕಲ್ಲುಗಳನ್ನು ಆಯ್ದು ಮೇಲಕ್ಕೆಸೆಯಿತ್ತಾ ಮಂಗಿ ಕುಳಿತಿರುವಾಗ ಮರದ ಹಿಂಭಾಗದಲ್ಲಿ ತರಗೆಲೆ ಸರಗುಟ್ಟಿದ ಶಬ್ದವಾಯಿತು. ‘ಮರಿ, ಸಿಂಹವೇನಾದರೂ ಬಂದಿದೆಯೇನೋ?’ - ಹೆದರುತ್ತಾ ಧಾಡಕ್ಕನೇರ್ಪ ಸುತ್ತ ನೋಡಿದಳು.

ಮರದ ಮರೆಯಲ್ಲಿ ಜೋಡಿ ಕಂಗಳು ಮಿನುಗುತ್ತಿವೆ. ‘ಈ ಕಗ್ಗಾಡಿನಲ್ಲಿ ಯಾರು ಬಂದರು?’ - ಎಂದು ಹೆದರುತ್ತ ಮೆಲ್ಲಿನ ನೋಡಿದರೆ ಪ್ರಯುಷನೊಬ್ಬ ನಿಂತಿದ್ದಾನೆ. ದುಂಡು ಮೋಗ, ತುಸುಕಪ್ಪ, ಅಗಲವಾದ ಕಲ್ಲು -

‘ಈ ಭದ್ರಪುರುಷ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಹೇಗೆ ಬಂದ?’ ಅಶ್ವಯುದಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಅವನು ಕೇಳಿದ -

‘ಮಂಗಳಾಂಗಿ, ನಿನು ಈ ಕಗ್ಗಾಡಿಗೆ ಹೇಗೆ ಬಂದೆ? ನಿನ್ನ ಈ ರೂಪ ಶತ್ರುವಾಗಿ ಕಾಡಿರಬೇಕು.’

- ಎಂದಾಗ ಮಂಗಿ ಅಶ್ವಯುದಿಂದ ‘ಅಂದರೆ!’ ಎಂದಳು. ‘ಕಲ್ಲುಗೆ, ನಿನ್ನ ಸೌಂದರ್ಯಕ್ಕೆ ಮನಸೋತ ಯಾರೋ ನಿನ್ನನ್ನು ಅಪಹರಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿರಬೇಕು.’

- ಎಂದಾಗ ಮಂಗಿ ಜೋಡಾಗಿ ನಗುತ್ತಾ, 'ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಯಾರಾದರೂ ಅಪಹರಿಸುತ್ತಾರೆಯೇ?' ಎಂದಾಗ ಅವನು ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಕೇಳಿದ -

'ಹಾಗಾದರೆ ನೀನು ಅವನ ಮಡದಿಯೇ?' ಮಡದಿಯಾದ ಮೇಲೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಬರುವ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯಾದರೂ ಏನಿತ್ತು? ನಿನ್ನ ಮಾತುಗಳು ಸತ್ಯಕ್ಕೆ ದೂರವಾಗಿದೆಯಲ್ಲ.'

'ಸುಂದರಾಂಗ ಆಯೋಂದು ದೊಡ್ಡ ಕಥೆ. ನನ್ನ ಅತ್ಯೇವಪ್ರತೀಗೆ ನನ್ನನ್ನು ಕಂಡರೆ ಆಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಮಗನನ್ನು ಅವಳಿಂದ ಕೆತ್ತುಕೊಂಡೆನೆಂಬ ಭೂಮಿ. ಹಾಗಾಗಿ ನಾನು ಪತಿಯೋದನೆ ಮಾತನಾಡಿದರೆ, ನಕ್ಕರೆ ಮನೆ ರಣರಂಗ ವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ನನ್ನ ಪತಿ ಕೌಮುದಿ ಮಹೋವಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಲು ಹೇಳಿ ಕಳುಹಿಸಿದ್ದೇ ನನ್ನ ಪ್ರಾಣಸಂಭಕಾರಕ್ಕೆ ಬಂತು. ಹೂವಿಡುವ ಸುಡಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಮಿಜಿನಾಗರ ಬಿಟ್ಟು ಕಚ್ಚಿಸಿದಳು. ಆದರೆ ನನ್ನ ಪತಿಗೋಣನನ್ನು ಕಂಡರೆ ಅವಾರ ಶ್ರೀತಿ. ಅವನೇ ನನ್ನನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ತಂದು ಬದುಕಿಸಿದ್ದು.'

'ಹಾಗಾದರೆ ಈಗ ಹೋದವನು ನಿನ್ನ ಪತಿಯೇ?'

'ನಾನು ಬದುಕಿದರೆ ಸಾವಿರದೇಸಳಿನ ಕಮಲವನ್ನು ಅರ್ಖಿಸುತ್ತೇನೇ ಎಂದು ಕರಕೆ ಹೊತ್ತಿದ್ದನಂತೆ. ಹೂವನ್ನು ತರಲು ಹೋಗಿದ್ದನೇ. ಅದು ಸರಿ. ನೀನಾರು? ಬೇಟಿಗಾಗಿ ಬಂದಿರುವೆಯಾ?'.

'ಭದ್ರ, ನಾವು ಹೀಗೆ ಒಬ್ಬ ರಾಜನ ಮಕ್ಕಳು. ಏಳು ಜನ ಅಣ್ಣ ತಮ್ಮಂದಿರು. ಸಪ್ತವರ್ಷನ ಭೂತರಾಗಿ ರಾಜ್ಯ, ಕೋತೆ, ಸಿರಿಸಂಪತ್ತು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಕಳೆದುಕೊಂಡು ನಿರ್ಗತಿಕರಾದವು. ಅಂದಿನಿಂದ ಕಳ್ಳತನವೆ ನಮ್ಮ ಜೀವನ ನಿರ್ವಹಣೆಯ ಕಸುಬಾಯಿತು.'

'ಮತ್ತೆ ಇಲ್ಲಿ ನೀನೋಬ್ಬನೇ ಇದ್ದಿಯಾ! ನಿನ್ನ ಅಣ್ಣತಮ್ಮಂದಿರಲ್ಲಿ?'

'ನನ್ನ ಅಣ್ಣಂದಿರಲ್ಲ ನನ್ನನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಸಿ ಪಕ್ಕದ ಹಲ್ಲಿಗೆ ಕಳ್ಳತನಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದರೆ.'

ಮಂಗಿ ಅವನನ್ನೇ ದೀರ್ಘವಾಗಿ ಸೋಡಿ, 'ನೀನೂ ಮಹಾಚೋರನೇ' - ಎಂದಾಗ ಅವನು ನಗುತ್ತ ಕೇಳಿದ -

'ಕಲ್ಯಾಣ ನಿನಗೆ ಹೇಗೆ ಗೋತ್ತಾಯಿತು?'

'ಸುಂದರ ಪುರುಷ ಅರಕ್ಕಣಿದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಚಿತ್ತವನ್ನು ಮೂರ್ಗೆದ ಮಹಾ ಚೋರನಲ್ಲವೇ?'

'ಅಂದರೆ... ಅಂದರೆ.... ನೀನು ನನ್ನನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿರುವೆಯಾ?'.

'ಸುಂದರಾಂಗ, ನಿನ್ನನ್ನು ನೋಡಿದಾಗಿನಿಂದ ಏನೋ ಅವಕ್ಕೆ ಶ್ರೀತಿ ನಿನ್ನಂದಿಗೆ ಕೂಡಿ ಬಾಳಬೇಕು' ಎಂಬ ಆಸೆ ಗರಿಗೆದರಿ ಹಾರುತ್ತಿದೆ.

ಅವಳ ಮಾತು ಕೇಳಿದಾಗ ಅವನಿಗೆ ಅಚ್ಚರಿಯಾಯಿತು. ಮದುವೆ ಆದವಳು. ಆದೂ ಗಂಡ ಹಸ್ತಿರದಲ್ಲೇ ಇರುವಾಗ ಪರಪುರುಷನ್ನು ಹೊಂದುವ ಆಸೆ. ಅಬ್ಬಬ್ಬಾ ಎಂಥ ಕುಟುಂಬ ಎಂದುಕೊಂಡು ಕೇಳಿದ -

'ದೇವಿ, ನಿನ್ನ ಪತಿ ಇದ್ದು ಪರಪುರುಷನ್ನು ಬಯಸುವುದು ತಪ್ಪಲ್ಲವೇ?'

'ನನ್ನ ಪತಿ ಒಬ್ಬ ಗಂಡನಿ? ಸದಾ ತಾಯಿಗೆ ಹೆದರುವ ಮಹಾಹೇಡಿ. ಯಾವುದರಲ್ಲಿ ಸ್ವತಂತ್ರ, ಎಂಬುದೇ ಇಲ್ಲ. ಗಂಜಿ ಕುಡಿದರೂ ದೃಷ್ಟಿಯಾಗಿ ಬದುಕಿದಾಗ ಅದಕ್ಕೂಂದು ಅಭರ್ತ, ರಂಜಕತೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲವೇ? ನಿನ್ನ ಹಾಗೆ ಏರನಿರಬೇಕು. ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಅಂಜಡೆ ಅಳುಕದಂತಹ ಏರ ಪುರುಷ ನನ್ನ ಸಂಗಾತಿಯಾಗಬೇಕು.'

- ಎನ್ನುತ್ತ ಶೂರಸೇನನ ಹಣಿಗೆ ಹೂಮುತ್ತಿನಿಟಿಳು. ಶೂರಸೇನನೂ ಅವನನ್ನು ಬಿಗಿದಬ್ಬಿ, 'ದೇವಿ ನಿನ್ನ ಪತಿಯನ್ನು ಪರಿಹರಿಸುವುದು ಹೇಗೆ?' ಎಂದು ಕೇಳಿದಾಗ ಹೇಳಿದಳು -

'ಶೂರಸೇನ, ನನ್ನ ಪತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಬಿಂತೆ ಬೇಡ. ಅವನನ್ನು ಪರಿಹರಿಸುವುದು ಹೇಗೆ ಎಂಬ ಚಿಂತೆ ನನಗೆ ಬಿಡು. ಅವನನ್ನು ಕೊಂಡು ನಿನ್ನನ್ನು ಸೇರುವುದು ನನ್ನ ಕೆಲಸ.'

'ಆಗಲಿ ಲಲಿತಾಂಗಿ ನಿನ್ನ ದಾರಿಯನ್ನೇ ಕಾಯುತ್ತಿರುತ್ತೇನೇ.' - ಎನ್ನುತ್ತ ಮರದ ಮರೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತ.

ಮಂಗಿಯೂ ಸರಸರ ಬಂದು ತನ್ನ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಳು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಪಜರುಮುಷ್ಟಿ ಮಿಂದು ಮಡಿಯಿಟ್ಟು ಸಾವಿರದೇಸಳಿನ ಕಮಲದ ಹೂವನ್ನು ತಂದಿದ್ದು.

'ದೇವಿ, ಈ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದುಹೊ ಮುನಿಗಳ ಪಾದದಡಿಯಲ್ಲಿ ಈ

ಹೂವನ್ನಿಟ್ಟು ನಮಸ್ಕರಿಸುತ್ತೇನೆ.' - ಎನ್ನುತ್ತಾ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಮಡದಿಯ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಸ್ವಾಮಿಗಳ ಪಾದದಡಿಯಲ್ಲಿ ಹೂಗಳನ್ನಿಟ್ಟು ನಮಸ್ಕರಿಸಲು ಬಗ್ಗಿದ.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಸಿಡಿಲು ಹೊಡದಂಥ ತಬ್ಬವಾಗಿ ಕತ್ತಿ ಕೆಳಗೆ ಬಿತ್ತು, ಹಿಂದೆಯೇ ವಜ್ರಮುಷ್ಟಿಯ ಕೈ ಬೆರಳು ಕತ್ತರಿಸಿ ಬಿತ್ತು.

'ಅಯ್ಯಾ.... ಸ್ವಾಮಿ ಎಂಥ ಅನಾಹತವಾಯಿತು. ಪ್ರಾದೆಯಲ್ಲಿ ಸರಸರ ತಬ್ಬವಾದಂತಾಯಿತು. ಹುಲಿಯೋ ಸಿಂಹವೋ ಒಂದಿರಬೇಕು ಎಂದು ಹೆದರಿ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟೆ, ನನ್ನನ್ನ ಕ್ಷಮಿಸಿ ಸ್ವಾಮಿ.' ಜೋರಾಗಿ ಅಳುತ್ತಾ ಸೆರಗು ಹರಿದು ಕೈಗೆ ಕಟ್ಟಿದಳು.

'ವಿ... ಮಂಗಿ ಯಾಕಿಟ್ಟು ಉದ್ದಿಗ್ಗಳಾಗಿದ್ದೀರು. ನನಗೇನೂ ಆಗಿಲ್ಲ. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಾದರೆ ರಕ್ತ ಹೆಪ್ಪಣಿ ನಿಲ್ಲತ್ತದೆ. ದ್ಯುರ್ಯವಾಗಿರು.'

ಮಂಗಿ ಏನೂ ಮಾತಾಡದೆ ವಜ್ರಮುಷ್ಟಿಯನ್ನು ಮಿಕಿಮಿಕಿ ನೋಡಿದಾಗ ಅವನು ನಷ್ಟಿ ಹೇಳಿದ -

'ದೇವಿ, ಬೇಗ ಉರಿಗೆ ಹೋಗೋಣ. ರಾತ್ರಿ ಹೊತ್ತು ಈ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿರುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ.'

- ಎನ್ನುತ್ತಾ ಅವಳ ಭೂಜ ಬಳಿಸಿ ಹಿಡಿದುಹೊಂದು ಹೆಚ್ಚೆಹಾಕಿದ. ಮಂಗಿ ಒಮ್ಮೆಯಾದರೂ ಶೂರಸೇನನತ್ತೆ ಮುಖ ತಿರುಗಿಸದ ಏನೂ ನಡೆದೇ ಇಲ್ಲ ವೆನ್ನುವಂತೆ ಪತಿಯೋಂದಿಗೆ ಹೆಚ್ಚೆ ಹಾಕಿದಳು.

ಶೂರಸೇನ ಅವಳನ್ನೇ ದೀರ್ಘವಾಗಿ ನೋಡಿದ. ನಾಲ್ಕು ಕ್ಷಣಿಯ ಹಿಂದೆ ಕಾಮಕ್ಕಾಗಿ ಪತಿಯನ್ನೇ ಕೊಲ್ಲಲು ಸಿದ್ಧಾಗಿದ್ದಳು. ಆದರೆ ಏನೂ ನಡೆದಿಲ್ಲವೆಂಬಂತೆ ಅವನೊಂದಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅಭ್ಯ ಹೆಚ್ಚೆ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಮಿನಿನ ಹೆಚ್ಚೆಯನ್ನಾದರೂ ಗುರುತಿಸಬಹುದು. ಆದರೆ ನಿನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಾಳದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಕಷರತನ್ನು ಅರಿಯಿವವರಾರು? ಕುಟಿಲತೆ ತುಂಬಿದ ಹೆಂಗಸು ಎಲ್ಲಾರಿಗೂ ಯಾವೆಚ್ಚಿಗೂ ಅಪಾಯಕಾರಿಯೇ...

- ಎಂದು ಯೋಚಿಸುತ್ತಿರುವಾಗಲೇ ಅವನ ಅಣ್ಣಿಂದಿರು ಬಂದರು. ಕದ್ದು ತಂದಿದ್ದ ಚನ್ನಬೆಳ್ಳಿ ಆಭರಣಗಳನ್ನು ಶೂರಸೇನನ ಮುಂದೆ ಸುರಿದು ಹೇಳಿದರು.

'ತಮ್ಮಾಯ್ಯ, ಇವತ್ತು ಎಂಥ ಅದ್ವಷ್ಟದ ದಿನ ಅಯ್ಯೀರು! ದೊಡ್ಡ ಭಂಡಾರವ ಸಿಕ್ಕಿದೆ. ಬೇಗ ಏಳು ಪಾಲು ಮಾಡಿಬಿಡು. ಅವರವರ ಪಾಲು ತೆಗೆದುಹೊಂದು ಹೂರಟು ಬಿಡೋಣ.'

ಶೂರಸೇನ ತಲೆತ್ತಿಗೆ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಹೇಳಿದ -

'ಅಣ್ಣಿಜ, ನನಗೆ ಪಾಲು ಬೇಡ. ನಿವೇ ಇಟ್ಟಿಕ್ಕಿಂಧಿ'

'ಯಾಕೋ ಶೂರಸೇನ, ನಿನ್ನನ್ನ ಜೊತೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗ್ಗಿಲ್ಲ ಅಂತ ಪಾಲೇ ಬೇಡ ಅಂತಿದ್ದೀರು. ಕೋಪಮಾಡಕೊ ಬೇಡಪ್ಪ. ನೀನು ತುಂಬ ಚಿಕ್ಕವನು ಅಂತ ಬಿಟ್ಟು ಹೋದವವ್ವೆ'

'ಅಣ್ಣಿಜ, ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಕೋಪವಿಲ್ಲ.'

'ಮತ್ತೆ ಯಾಕ ಬೇಡ ಅಂತಿದ್ದೀರು.'

'ಅಣ್ಣಿಜ, ಈಗ ತಾನೆ ನಡೆದ ಒಂದು ಫಂಟನೆಯಿಂದ ಈ ಪ್ರಪಂಚವೇ ಬೇಡವನ್ನಿಸುತ್ತಿದೆ.'

'ಅಂಥ ಫೋರ ದೃಕ್ತ ಯಾವುದಪ್ಪ ?'

'ನಾನಿಲ್ಲಿ ಕುಳಿತ್ತಿದ್ದಾಗ ಯಾರೋ ಒಬ್ಬ ಗಂಡಸು ಸತ್ತು ಹೋಗಿದ್ದ ಹಂಡತಿಯನ್ನು ಮುನಿಗಳ ಪಾದದಡಿಯಲ್ಲಿ ಮಲಗಿಸಿದ. ಅವಳು ಬದುಕಿದರೆ ಸಾವಿರದ ಎಸೇನ ಕಮಲವನ್ನು ತಂದೊಬ್ಬಿಸುವುದಾಗಿ ಹರಕೆ ಹೊತ್ತಿದ್ದನಂತೆ. ನೋಡಲು ತುಂಬ ಚೆನ್ನಾಗೂ ಇದ್ದ ಸುಸಂಸ್ಕರ್ಣನಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದ. ಆದರೆ ವಿಚಿತ್ರ ನೋಡಿ, ಮುನಿಗಳ ದಯೆಯಿಂದ ಬದುಕಿದ ಹೆಂಗಸಿಗೆ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಮನಸ್ಸಾಯಿತು. ನನ್ನನ್ನ ಹೊಂದುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಗಂಡನನ್ನೇ ಕೊಲ್ಲಲು ಸಿದ್ಧವಾದಳು.'

'ಹೌದೆ ! ಗಂಡನನ್ನು ಹೊಂದು ಬಿಟ್ಟಳೆ.'

'ದೇವರ ದಯೆಯಿಂದ ಇಲ್ಲ. ಅವಳು ಗಂಡನನ್ನೇ ಕೊಲ್ಲುವಂಥ ನೀಚಿ. ಮುಂದೆ ನನ್ನನ್ನ ಹೊಂದರೆ ಎಂಬ ಅಲೋಚನೆ ಮಾಡಿದಾಗ ಎದೆ ನಡುಗಿತು. ಅವಳ ಬಗ್ಗೆ ಅಸಹ್ಯ ಮೂಡಿತು. ಪಾಪ ಆ ಮುಗ್ಗ ಪತಿಯನ್ನು ಉಳಿಸಬೇಕೆನಿಸಿತು. ಅವಳು ಅವನನ್ನ ಕೊಲ್ಲಲು ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಮೇಲೆತ್ತಿದಾಗ ಕಲ್ಲಿನಿಂದ ಹೊಡೆದು ಅದನ್ನು ಬೀಳಿಸಿದೆ. ಕತ್ತಿ ಅವನ ಕೈ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ಮೂರು ಬೆರಳು ತುಂಡಾಯಿತು.'

'ಇದೆಲ್ಲ ನೋಡಿ ಆ ಹೆಂಗಸು ಹೆದರಿರಬೇಕು.'

'ಅವಳು ಹೆದರುವುದೆ? ಅವಳ ನಡವಳಿಕೆಯಿಂದ ನಾವೇ ಹೆದರಬೇಕು ಅಷ್ಟೇ.'

'ಆದು ಸರಿ ಮುಂದೆ ಏನಾಯಿತು ?'

‘ಆ ಹಂಗಸು ಏನೂ ನಡೆದಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪತಿಯೊಡನೆ ವೈಯಾರದಿಂದ ಮಾತನಾಡುತ್ತ ಹೊರಟೇ ಹೋಡಳು.’

‘ಅದಕ್ಕೆ ತಮ್ಮಯ್ಯ ಹೇಳೋದು ಕುಟಿಲತೆ ತುಂಬಿದ ಹೆನ್ನು ಪ್ರಪಂಚವನ್ನೇ ಸುಧಬಲ್ಲಳು.’

‘ಅಣ್ಣಿಯ್ಯ.... ಈ ವಿಚಿತ್ರ ಸನ್ನಿಹಿತ ನೋಡಿದಾಗಿನಿಂದ ಮನಸ್ಸು ಮುದುತ್ತಿತು. ಸಂಸಾರವೆಂದರೆ ವಾಕರಿಕೆ ಬರುವಂತಾಗಿದೆ. ಈ ಮಡದಿ, ಮಕ್ಕಳು, ಮನ ಯಾವುದೂ ಶಾಶ್ವತವಲ್ಲ ಎಂಬ ಚಿಂತನೆಯ ಮಂಭನ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ. ಈ ತಾತ್ತ್ವಾರ್ಥಿಕ ಸುಖ ನೀರಿನ ಮೇಲೆ ಮೂಡಿ ಮರೆಯಾಗುವಂಭದು. ಗಾನಕ್ಕೆ ಮರುಳಾಗಿ ಬಲಿಯಾಗುವ ಜಂಕೆಯಂತಾಗುತ್ತದೆ ನಮ್ಮ ಸ್ಥಿತಿ. ವಿಷಯವೆಂಬ ವಿಷ ಸುಖಕ್ಕೆ ಮರುಳಾಗಿ ಗಾಳಕ್ಕೆ ಸಿಗುವ ಮೀನಿನಂತಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತೇವೆ. ಅಣ್ಣಾಜಿ, ಈ ಸಂಸಾರ, ಮನ ಯಾವುದೂ ಬೇಡ. ಸ್ವಿರವಾದ ಸುಖವನ್ನು ಹುಡುಕಬೇಕು ಅನ್ನಿಸುತ್ತಿದೆ.’

‘ಅಂದರೆ ನೀನು ಹೇಳುವುದು ?’

‘ಹೌದು ಅಣ್ಣಾಜಿ, ನಾನು ದೀಕ್ಷೆ ತೆಗೆದುಹೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದುಹೊಂಡ್ಡೇನೆ.’

‘ತಮ್ಮಯ್ಯ ಮನಿದೇಸೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸುಲಭ ಸಾಧ್ಯವಲ್ಲ. ಅದು ನಿನ್ನಂತಹ ಕೋಮಲನಿಗೆ ಕಷ್ಟವವ್ಯ, ಮನಿಯಾಗುವ ಮಾತನ್ನು ಮರೆತು ಉರಿನತ್ತ ಹೋಗೋಣ ನಡೆ.’

‘ಇಲ್ಲ ಅಣ್ಣಿಯ್ಯ ನಾನು ಬರಲ್ಲ. ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಕಡಡಿದ ರಾಡಿ ನೀರಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಹೆಲವು ಭಾವನೆಗಳು ಒಟ್ಟಿಗೆ ನುಗ್ಗಾಡುತ್ತಿವೆ. ಇದಕ್ಕೆಲ್ಲ ಮನಿಗಳ ಉಪದೇಶವೊಂದೇ ಶಾಂತಿಮಂತ್ರ.’

‘ಶೂರಸೇನ, ಮಂಗಿಯಂತೆ ಎಲ್ಲ ಸ್ತೀಯರು ಕುಲಟೆಯರಲ್ಲವ್ಯ ಅವರಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳಿಯವರು, ಸಂಯಮಿಗಳು, ಇರುತ್ತಾರೆ. ಅವರೇ ಮನಿಯ ಆಧಾರ ಸ್ತುಂಭ’

‘ಅಣ್ಣಾಜಿ, ಮಂಗಿ ಕುಲಟೆಯಾದರೇನು ? ನನ್ನ ಒಳಗಣ್ಣು ತೆರೆಸಿದ ಗುರು. ನಾನಿನ್ನ ಲೋಕ ಸುಖದತ್ತ ಹೆಚ್ಚೆ ಹಾಕಲಾರೆ.’

‘ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತ ಕಿರಿಯವನಾದ ನೀನೇ ಸಂಸಾರ ಸುಖ ಬೇಡವೆಂದರೆ ಇನ್ನು ನಾವು ಅನುಭವಿಸುತ್ತೇವೆ ಅಂದುಕೊಂಡೆಯಾ. ನಿನ್ನೊಂದಿಗೆ ನಾವು ತಪ್ಪೋ ಭೂಮಿಗೆ ಹೊರಡುತ್ತೇವೆ, ನಡೆ.’

‘ಎಲ್ಲೋ ಯಾಕೆ ಹೊರಡಬೇಕು. ಇಲ್ಲೇ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಇದ್ದಾರಲ್ಲ ಅವರ ಬಳಿಯೇ ದೀಕ್ಷೆ ಸ್ವೀಕರಿಸೋಣ.’

- ಎನ್ನುತ್ತಾ ಶೂರಸೇನ ಅಣ್ಣಂದಿರೊಂದಿಗೆ ಮನಿಗಳಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಅವರಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರಿಸಿ ತುಸು ದೂರದಲ್ಲಿ ನಿಂತರು.

ಅವಧಿಜ್ಞನ ಸಂಪನ್ಮೂರ್ಚಿತ ಮನಿಗಳು ಅವರು ಆಸನ್ನಭವ್ಯರೆಂದು ತಿಳಿದು ಅವರಿಗೆಲ್ಲ ಮನಿದೀಕ್ಷೆ ಕೊಟ್ಟಿರು. ಈ ವಿಷಯ ತಿಳಿದ ಅವರ ಪತ್ತಿಯರು ಆಯ್ದಾಕಾ ದೀಕ್ಷೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರು.

ಹೀಗೆ ಹಲವಾರು ವರ್ಷ ಕಳೆಯಿತು. ಒಮ್ಮೆ ಈ ಇಳಿಜನ ಮನಿಗಳು ಬರುತ್ತಿರುವಾಗ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಮಂಗಿ ಹಾಗೂ ಅವಳ ಪತಿ ವಚ್ಚಮುಷ್ಟಿ ಎದುರಾದರು.

ಇಳಿಜನ ಮನಿಗಳನ್ನು ನೋಡಿದರು. ಎಲ್ಲರೂ ಬಹಳ ಚಿಕ್ಕ ವಯಸ್ಸಿನವರು. ತಾರುಣ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿರುವ ಇವರಿಗೆ ಸಂಸಾರದ ಬಗ್ಗೆ ಜುಗುಪೇ ಮೂಡಬೇಕಾದರೆ ಬಲವಾದ ಕಾರಣವಿರಬೇಕು ಎಂದುಕೊಂಡು ತಿಳಿಯುವ ಕುತೂಹಲದಿಂದ ಕೇಳಿದ ವಚ್ಚಮುಷ್ಟಿ -

‘ಸ್ವಾಮಿಗಳೇ, ತಾವೆಲ್ಲ ತರುಣರು. ಭೋಗೋಪಭೋಗ ಸುಖದ ಅಮಲಿನಲ್ಲಿರಬೇಕಾದವರು. ಹೀಗೆ ಸನ್ಯಾಸಿಗಳಾಗಿ ಸಂಚರಿಸಲು ಕಾರಣವೇನು ? ದಯವಿಟ್ಟು ತಿಳಿಸಬೇಕು.’

ಆಗ ಮನಿಗಳಾಗಿದ್ದ ಶೂರಸೇನ ಮಂಗಿಯ ಕಥೆಯನ್ನೆಲ್ಲ ಹೇಳಿ, ‘ಹಂಗಸು ಅಶಾಶ್ವತವಾದ ಕಾಮ ಸುಖಕ್ಕಾಗಿ ಗಂಡನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ಸಿದ್ಧಿಳಾದು ದನ್ನು ಕಂಡಾಗ ಸಂಸಾರದ ವಿಚಿತ್ರ ವ್ಯಾಪಾರದ ಬಗ್ಗೆ ಅಸಹ್ಯ ಮೂಡಿ, ಶಾಶ್ವತ ಸುಖವನ್ನು ಅರಿಸಿ ಹೊರಟಿವು.’

ಮನಿಗಳು ಹೇಳಿದ್ದೆಲ್ಲ ತನ್ನದೇ ಕಥೆಯೆಂದು ಮಂಗಿಗೆ ಅರಿವಾಯಿತು. ತನ್ನ ದುರ್ನಾಡತೆ ಶೂರಸೇನ ಹಾಗೂ ಅವನ ಅಣ್ಣಂದಿರ ವಿರಾಗಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಯಿತು, ಎಂಬ ಸತ್ಯ ಸಂಗತಿಯ ಅರಿವಾದಾಗ ಅವಳ ಆಸೆ, ಆಕಾಂಕ್ಷೆ ರೀತಿ ನೀತಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಅವಳಿಗೇ ಅಸಹ್ಯ ಮೂಡಿತು. ಆದರೂ ಪತಿಗೆ ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಹೇಳಲಾರದೆ, ‘ಸ್ವಾಮಿ ಉರಿಗೆ ತಲುಪುವುದು ತಡವಾಗುವುದು’ - ಎನ್ನುತ್ತಾ ಗಂಡನನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ಹೊರಟಳು.

ಹೇಗೆ ಮಂಗಿ ಹಾಗೂ ಅವಳ ಪತಿ ವಚ್ಚಮುಕ್ತಿ ಬರುತ್ತಿರುವಾಗ ಏಳು ಜನ ಆಯಿಕೆಯಿರು ಎದುರಾದರು. ಆಯಿಕೆಯಿರಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರಿಸಿ ಮಂಗಿ ಅವರನ್ನೇ ನೋಡಿದಳು. ಎಲ್ಲರೂ ತರುಣವಸ್ತೇಯಲ್ಲಿರುವಂತಹವರು. ಮದನ ಬಣಕ್ಕೆ ಸಿಲುಕಬೀಕಾದವರು ವಿರಾಗದ ಬಲೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಸಿಲುಕಿದರು ಎಂದು ಶೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಕೇಳಿದಳು -

‘ಅಮ್ಮಾಜಿ, ತಾವೆಲ್ಲ ಬಹಳ ಚಿಕ್ಕವರಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದೀರಾ ? ಸಂಸಾರ ಸುಖಿವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುವಂಥ ಪರವರ್ತಕಾಲವಿದು. ಅಂಥದರಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ತ್ವಾಜ್ಞ ಮಾಡಿ ಆಯಿಕೆಯರಾಗಲು ಕಾರಣ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬಹುದೆ?’

‘ಭದ್ರ, ಸಂಸಾರ ಸುಖ ಎಂದಿಗೂ ಉಪಾದೇಶವಲ್ಲ ಎಂದು ಒಬ್ಬ ಹಂಗಸಿನಿಂದ ಅರಿವಾಯಿತು.’

‘ಹಂಗಸೇ.....?’

‘ಹೌದು. ಆ ನಾರೀಮಣ ಅಲ್ಲ ಸುಖಿದಾಸೆಗಾಗಿ ಪತಿಯನ್ನೇ ಕೊಲ್ಲು ವಂಥ ಹೇಯ ವರ್ತನೆಗೆ ಮುಂದಾದಳು. ಮೋಹದ ಬಲೆಗೆ ಸಿಲುಕಿದ ನಾರೀಮಣಿಗೆ ಶೀಲವೆಂಬುದು ಕ್ಷುಲ್ಲಕ ವಿಷಯವಾದುದು ಎಂಥ ಹೇಯಕರ. ವಿಷಯೋವಭೋಗ ಸುಖಿಗಳು ವಿಷ ತುಂಬಿದ ಹಾವಿನಂತೆ ಎಂದು ಅವಳು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ. ಅವಳ ನೀಜತನ, ಕುಟಿಲತೆಗಳನ್ನು ನೋಡಿದ ನಮ ಪೂರ್ವಾಶ್ರಮದ ಪತಿಯರು ಲೋಕ ವ್ಯಾಪಾರದ ವಿಚ್ಛರಿತರೆ, ಆ ಹೆಸನ್ನೆ ಕುಟಿಲತೆಗೆ ಹೇಸಿ ಮುನಿದೀಕ್ಕೆ ಪಡೆದರು. ಅವರಿಲ್ಲದ ಬದುಕು ನಿಸ್ಸಾರವನಿಸಿ ನಾಪುಗಳು ಹೂಡ ದೀಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡೆವು.’

ಆಯಿಕೆಯರ ಮಾತುಗಳು ಕಾದ ಸೀಸದರಂತೆ ಮಂಗಿಯ ಕೆವಿಯಲ್ಲಿ ಇಳಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಕ್ಷೇತ್ರ ಸುಖಿಕ್ಕಾಗಿ ಶೀಲವನ್ನೇ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಬಯಸಿದ ಕುಲಟೆ ತಾನೆಸಿತು. ತನ್ನಿಂದ ಸ್ತ್ರೀಯ ಪ್ರಾಚೀನ ಉನ್ನತ ಪರಂಪರೆಗೆ ಅಪಹಾರವಾಯಿತು. ಇವರಲ್ಲಿರೂ ಸಂಸಾರ ಸುಖಕ್ಕೆ ವಿಮುಖಿಗಳು ತನ್ನ ಹೀನ ನಡತೆಯೇ ಕಾರಣ ಎಂದರಿವಾದಾಗ ಭೂಮಿ ಹೋಳಾಗಿ ತನ್ನನ್ನು ನುಂಗಬಾರದೆ ಎನಿಸಿತು.

ಕಾಮನ ಗೊಂಬೆಯಂತಿದ್ದ ಮಂಗಿಗೆ ಮೋಹವೆಂಬ ಹೆಬ್ಬಾವಿನಿಂದ ಪಾರಾಗಬೇಕು ಎಂಬ ಭಾವ ಮೊಯಿತೋಡಿಗಿಡಾಗ ನಾಶಶೀಲವಾದ ಸಂಸಾರದ ಬಗ್ಗೆ ಜಗ್ಗಾಪ್ತ ಮೂಡಬೋಡಿತು. ‘ಸಂಸಾರ ಸುಖವೆಂಬುದು

ಗ್ರಹಣ ಹಿಡಿದ ಚಂದ್ರನಂತೆ’ - ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿದಳು. ‘ಆನೆಯ ಕೆವಿಯಂತೆ ಅಸ್ತಿರವಾದ ಈ ಲೋಕ ಸುಖಿಕ್ಕೆ ಧಿಕ್ಕಾರ ಧಿಕ್ಕಾರ’ ಎಂದು ಒಳ ಮನಸ್ಸು ಕೂಗಳೊಡಗದಾಗ ಮಂಗಿ ಆಯಿಕೆಯರ ಪಾದದ ಬಳಿ ಕುಸಿದು ಹೇಳಿದಳು -

‘ಅಮ್ಮಾಜಿ, ತಾವೆಲ್ಲ ದಿಕ್ಕಿತರಾಗಲು ಕಾರಣಾದ ಆ ಹಂಗಸೇ ನಾನು.’

‘ಅಂದರೆ, ಮಂಗಿಯ !’

‘ಹೌದು ತಾಯಿ. ಆ ಕುಲಟೆ, ನೀಡಿ ನಾನೇ. ಕ್ಷೇತ್ರ ಸುಖಿಕ್ಕಾಗಿ ಆಸೆಪಟ್ಟು ಶೀಲವನ್ನೇ ಗಾಳಿಗೆ ತೂರಿಬಿಟ್ಟವಳು. ತಾಯಿ ನಾನೆ ಕ್ಷ್ಯಾಮೆಯೇ ಇಲ್ಲ.’

‘ಮಂಗಿ, ಏಳು. ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡಿಕೊ. ನೀನು ಮಾಡಿದ ತಪ್ಪಿನ ಅರಿವಾಗಿ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾವ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲ ಅದೇ ದೊಡ್ಡ ಕ್ಷ್ಯಾಮೆ.’

‘ಅದರೂ ನನ್ನಿಂದ ತಮ್ಮ ಸಂಸಾರವೆಲ್ಲ ಥಿದ್ರವಾಯಿತು.’

ಆಯಿಕೆಯರು ನಗುತ್ತಾ ಹೇಳಿದರು -

‘ಮಂಗಿ, ಪೂರ್ವಾಜ್ಞಿತ ಕರ್ಮಗಳ ಘಲವಷ್ಟನ್ನು ನಾವು ಭೋಗಿಸಲೇಯೇಕ್ಕಲುವೆ ? ದಿಕ್ಕಿತರಾಗಲು ನೀನು ನಿಮಿತ್ತವಾದೆ ಆಷ್ಟೆ ನಿಜ ಕೇಳಬೇಕೆಂದರೆ ಮಿಂಚಿನಂತೆ ಮಿಂಚ ಮರೆಯಾಗುವ ಈ ಸಂಸಾರ ಸುಖಿದಿಂದ ವಿಮುಖಿಗಾಗಿದೆ ಮಾಡಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಉದ್ಧರಿಸಿದ ಮಹಾದೇವ ನೀನು...’

‘ಅಮ್ಮಾಜಿ... ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ನೋಡಿ, ಕೇಳಿ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ರಾಗ ರಹಿತ ವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಹಣ, ಪತಿ, ಮನ ಎಲ್ಲಾ ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ಸ್ಥಿರವಾದುದಂತಲ್ಲ. ಒಂದಲ್ಲಿ ಒಂದು ದಿನ ಸಾವೆಂಬುದನ್ನು ನೋಡಲೇಬೇಕು. ಮಟ್ಟ ಸಾಪುಗಳ ಮಧ್ಯ ಇರುವ ಭ್ರಮ ಬದುಕನ್ನು ವಿಲಾಸಮಯವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳದ ಆತ್ಮಕಲ್ಯಾಣದ ಬಗ್ಗೆ ಚಿಂತನೆ ಮಾಡಬೇಕು ಎನ್ನು ಸುತ್ತಿದೆ.’

‘ಧನ್ಯ ಮಗಳೆ ಧನ್ಯ. ಹಿಂದಿನದೆಲ್ಲ ಮರಿತು ಶಾಶ್ವತವಾದ ಆತ್ಮದ ಕಲ್ಯಾಣದತ್ತ ಚಿಂತನೆ ಮಾಡು. ನಿನ್ನನ್ನು ನೀನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡು. ನಿನ್ನ ಕಲ್ಯಾಣವಾಗುವುದು.’

‘ಒಳ್ಳಿಯ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ತಡವೇಕೆ ಅಮ್ಮಾಜಿ. ನಿಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ನಾನೂ ಬರುತ್ತೇನೇ. ರೀಕ್ಕಿಯನ್ನು ನೀಡಿ ಉದ್ಧರಿಸಬೇಕು.’

- ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ಆಯಿಕೆಯರೊಂದಿಗೆ ಮಂಗಿ ಹೂರಡಲು ಸಿದ್ಧವಾದಳು.

‘ಮಡದಿಯೇ ತನ್ನ ಸರ್ವಸ್ಯ ಅವಶೀ ತನ್ನ ಲೋಕ’ - ಎಂದು ಅವಳ ಮೋಹದ ಬಲೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿ ತನ್ನನೇ ತಾನು ಮರೆತಿದ್ದ ವಜ್ರಮುಷ್ಟಿಯ ಚೇತನ ಜಾಗತವಾಯಿತು. ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ತಾನು ನಂಬಿ ಆರಾಧಿಸಿದ್ದ ಮಂಗಿಯ ಮನಸ್ಸಿನ ವಿಕೃತಿಯನ್ನಿರತಾಗ ವಿಚಲಿತನಾದ. ಮಡದಿಯ ಮೇಲಿನ ಮೋಹ ವರ್ಣಕಾಲದ ಮೋಡದಂತೆ ಕರಗಿ, ಥಿದ್ರ ಥಿದ್ರವಾಯಿತು. ದಟ್ಟವಾಗಿ ಮೇಲ್ಮೈದ್ದ ಮೋಡವೆಂಬ ರಾಗ ಕರಗಿ ವಿರಾಗವೆಂಬ ತುಂತುರು ತುಂತುರಾಗಿ ಮಾರ್ವಾಡುಗೊಳ್ಳಲೊಡಗಿದಾಗ, ತನ್ನ ಏಳಿಗೆ ದೀಕ್ಷೆಯೊಂದೇ ದಾರಿ ಎಂದುಕೊಂಡ.

[ಅಧಾರ: ಮಹಾಪುರಾಣ ಪರ್ವ ೮೧]

೩. ಬಾಳಿಗೆ ಬೇಕು ವ್ಯತಗಳು

ಕತ್ತಳೆ ನಾರಿನ ಹಗ್ಗವನ್ನು ಹೊಸೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಜವರನಿಗೆ ಬಾವಿಯ ಕಟ್ಟಿಯ ಬಳಿ ಯಾರೋ ಕಾಲು ತೋಳಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಶಬ್ದವಾಯಿತು. ಇಷ್ಟ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಯಾರಪ್ಪ ಅಂತ ನೋಡಿದರೆ ಮಗ ಭಿಮು ಕಾಲು ತೋಳಿದು ಒಳಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಅವನನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಬೆಳಗಿನಿಂದ ಒಳಗೆ ಹೊಗೆ ಯಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಕೋವ ಒಮ್ಮೆಲೆ ಭುಗಿಲ್ಲಂದಿತು.

‘ಲೋ... ಭಿಮ ಮೊಲಾನೋ... ಹಂದಿನೋ... ಹಿಡ್ಯೂಂಡ್ ಬರ್ತೀನಿ ಅಂತ ಬಲೇನಾ ಹಿಡ್ಯೂಂಡ್ ಮುಂಜಾನೇನೆ ಕಾಡಿಗೆ ಹೋಡೋನು ಈಗ ಬರ್ತು ಇದಿಯಲ್ಲ. ಇಷ್ಟ ಹೊತ್ತಿನ ತನಕ ಎಲ್ಲಿ ಹಾಳಾಗಿ ಹೋಗಿದ್ದೋ...’

‘ಅಪ್ಪಯ್ಯ, ಅದು... ಅದು...’

‘ನಿನ್ನ ಬುದ್ಧಿ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ! ಗೋಲಿ ಗಜ್ಜುಗ ಅಹ್ಮೂಂಡ್ ಕಾಲ ಕಳ್ಳೂಂಡು ಬರ್ತು ಇದ್ದಿಯ. ಬೇಟಿ ತರಲಿ ಬಿಡಲಿ ಅಡಿಗಿ ಸಿಧ್ವಾಗಿರುತ್ತೇ ಮೇದ್ ಬಿಡಾಗಿ ಅಂತ ಹೊತ್ತು ಕಂತೋ ಅಹ್ಮೂತ್ತಿಗೆ ಬರ್ತು ಇದ್ದಿಯ. ’

‘ಅಪ್ಪಯ್ಯ... ನೀನು ಏಳಂಗ ಕಾಡಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ, ಅಪ್ಪಯ್ಯ’

‘ಮತ್ತಾಕೆ ಬರಿಕ್ಕೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿದ್ದೀಯ. ಒಂದು ಹಂದಿನಾದ್ರ ಬೆಳಗಿನಿಂದ ಬ್ರಿಗಿನವರೆಗೂ ಸಿಗ್ಗೇ ಇಲ್ಲವಾ? ಈಗ ಯಾತ್ರಿ, ಉಂಟಕ್ಕುನು ಮಾಡೋದು. ನನಗೆ ಕಾಲು ಸರಿಯಾಗಿ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ ನಾನೇ ಕಾಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ಯಾಪುರಾದರೂ ಮಿಗ ಹಿಡ್ಯೂಂಡ್ ಬರ್ತು ಇದೆ. ನನ್ನ ಪ್ರಾರಭ್ಯ ಕರ್ಮ. ಲೋ ಭಿಮು... ಇಲ್ಲೋ ಎಲ್ಲಾದೂ ಹೋಳಿ ಇದ್ದರೆ ಹಿಡ್ಯೂಂಡು ಬಾರೋ... ಡಾಡು ತಿನ್ನದೆ ಬಾಯೆಲ್ಲಾ ಮರಗಟ್ಟಿ ಹೋಗಿದೆ.’

‘ಅಪ್ಪಯ್ಯ, ಇವತ್ತಿಂದ ಬಾಡು ತಿನ್ನಲ್ಲ...’

‘ಲೋ ಮಗನೆ, ಒಟೇ ಕೆಂಪೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದು ಇಲ್ಲಿ ಶೂರುಶರಾರತ್ತು ಮಾಡು ಇದ್ದಿಯ. ನೀನೀಗ ತಂದೆ ನಮ್ಮ ಹೊಟ್ಟಿ ತುಂಬೋದು ಕಣ್ಣಾ. ಇಲ್ಲ ಅಂದೆ ಹೊಟ್ಟಿ ಮೇಲೆ ತರ್ಣ್ಯೇರು ಬಟ್ಟಿ ಹಾಕ್ಕೂಂಡು ಮಲಗಬೇಕವ್ವು.’

‘ಅಪ್ಯಯ್ಯ, ಏನಾದ್ದು ಅಗ್ನಿ ನಾನು ಇನ್ನೇಲೆ ಬೇಟೀನೂ ಆಡಲ್ಲ, ಮಾಂಸಾನೂ ತಿನ್ನಲ್ಲ.’

‘ಲೋ ಭಿಮೂ, ಯಾಕ್ಕು ಅಗ್ನಿಂದ ಬ್ಯಾಟೀನೂ ಆಡಲ್ಲ, ಬಾಡನೂ ತಿನ್ನಲ್ಲ ಅಂತ ಒಂದೇ ಸಮನೆ ವದರ್ತು ಇದ್ದಿಯಾ. ಏನಾಯೋ ನಿಂಗೇ.’

‘ಅಪ್ಯಯ್ಯ ಸ್ವಾಮಿಗಳ ಹತ್ತಿರ ಪ್ರಮಾಣ ಮಾಡಿವು. ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಯಾರಿಗೂ ಹಿಂಸೆ ಮಾಡಲ್ಲ ಅಂತ.’

‘ಅಯ್ಯಯ್ಯ.... ಮನೆ ಮುಖುಗಿಸೋ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ... ನಮ್ಮ ಹೊಟ್ಟಿ ಮ್ಯಾಲೆ ಹೊಡ್ಡ ನೀಚೆ ಯಾರೋ? ತೋರ್ನು ಬಾ ಮಗನೆ. ಅವನ್ನಲ್ಲ ಅನ್ನಿಬಿಡ್ಡಿನಿ...’

‘ಅಪ್ಯಯ್ಯ... ಹೋಪ ಮಾಡೋ ಬೇಡ. ಶಾಂತವಾಗಿ ಕೇಳು! ಅದೇನು ಹೇಳ್ಣಾ?’

‘ಬೆಳಗೆ ಮೂಡಣ ದಿಕ್ಕು ಕೆಂಪಾಗೋ ಹೋತ್ತಿ ನಾನು ಬಲೆ ಹಿಡ್ದೋಂದು ಕಾಡಿಗೆ ಹೋದ್ದಲ್ಲ ಅಪ್ಯಯ್ಯ.’

‘ಹೌದ್ದಾ ಏನಾದ್ದು, ಮಿಗ ಹಿಡ್ದೋಂದು ಬತ್ತಿನಿ ಅಂತ ಹೋಗಿದ್ದು ನಿಜ.’

‘ಹಂಗೆ ಹೋದಾಗ, ಅಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಬಿತ್ತಲೆ ಮನುಷ್ಯನ್ನ ನೋಡ್ದೆ. ಮೇಮೇಲಿ ಕಾಸಿನಗಲದಪ್ಪ ಬಟ್ಟೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಬರಬರ ಪಟ್ಟಣದಕಡೆ ಹೋರಣಾಗ, ಇವನು ಅಲ್ಲೋಗಿ ಏನು ಮಾಡುತ್ತನೆ ನೋಡಬೇಕು ಅನಿಸ್ತು. ಹಂಗೆ ಅವನ ಹಿಂದೆ ಹೋರಟಿ. ಆ ಸಂಪೂರ್ಣ ನಿರ್ವಾಣದ ಮನುಷ್ಯನ್ನ ತೀಳ್ಳಿಗಳ ಮನೆ ಹತ್ತಿ, ಬಂದ ಅಪ್ಯಯ್ಯ. ಅವಯ್ಯನ್ನ ನೋಡ್ತೂ ಇದ್ದಹಾಗೆ ಎಲ್ಲರೂ ಭಯ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಒಡಿಹೋಗಿ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ ‘ಬನ್ನಿ.. ಬನ್ನಿ..’ ಅಂತ ಕರ್ನೋಂಡ ಬಂದ್ದು.’

‘ಹೌದೆನ್ನಾ! ತೀಳ್ಳಿಗಳು ಅಡ್ಡಬಿಡ್ಡು!’

‘ಹೌದು ಅಪ್ಯ, ಅವರು, ಅವರ ಮನೆಯೋರಲ್ಲ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ ಮನೆ ಒಳಗೆ ಕರ್ನೋಂಡೋದ್ದು. ಆಮೇಲೆ ನಮ್ಮೆಲ್ಲಾ ಎಲೆಹಾಕಿ ಉಂಟಾಗುತ್ತಿದ್ದು. ಏಂಥ ಉಂಟಾಗುತ್ತಿದ್ದು. ಅವಯ್ಯನ್ನ ನೋಡ್ತೂ ಇದ್ದಾಗಿ ತಿಂದಿರ್ಲಿಲ್ಲ.’

‘ಏನು ಕುರಿಬಾಡಿನಾ ಸಾರು ಮಾಡಿದ್ದೇನೋ...’

‘ಧೃತಿ ಯಾವಾಗಲೂ ಬಾಡಿಂದೇ ಯೋಚನೆ ನಿಂಗೆ. ಉಂಟ ಮಾಡೋದಿಕ್ಕೆ ಬ್ಯಾರೆ ಏನೂ ಇರೋದಿಲ್ಲ?’

‘ಅದೇನು ಉಂಟ ಮಾಡ್ದೆ? ಬೇಗೆ ಹೇಳೋ ಕಂದ.’

‘ಹೋಗಿ, ಪಾಯಸ, ಲಾಡು. ಚಿತ್ರಾನ್ನ ಎಲ್ಲಾ ಬಡಿಸಿದ್ದು. ಎಲ್ಲಾ ತುಪ್ಪದಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ್ದಂತೆ. ನನ್ನ ಕೈ ಜಡ್ಡು ಹೋಗೇ ಇಲ್ಲ ನೋಡು.’

ಅಂತ ಜಡ್ಡು ಜಡ್ಡಾಗಿದ್ದ ಕೈಯನ್ನು ಮುಂದೊಡ್ಡಿದಾಗ ಅದನ್ನು ಅಪ್ಪಾಯಿಮಾನವಾಗಿ ಸವರುತ್ತಾ ಹೇಳಿದ -

‘ಹಂಗಾರ ಒಕ್ಕ ಪರಮಾಯಿತಿ ಉಂಟ ಮಾಡ್ದೆ ಅನ್ನು. ಹೋಗಿ ಬವ್ತಾದ್ದು ಹೊಟ್ಟಿ ತುಂಬಾ ಉಂಡ್ಡಲ್ಲ. ಅಪ್ಪೇ ಸಾಕು. ನಿನ್ನ ಹೊಟ್ಟಿ ತುಂಬಾ ಇದ್ದ ಹಾಗೆ ನಮ್ಮನ್ನೆಲ್ಲ ಮರು ಬಿಟ್ಟು ಬರಿ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಬಂದು ಬಿಟ್ಟು?’

‘ಇಲ್ಲ ಅಪ್ಯಯ್ಯ. ಬೇಟಿಗೆ ಅಂತ ಮತ್ತೆ ಕಾಡಿಗೆ ಹೋಗೋಣ ಅಂತಾನೆ ಇಡ್ಡೆ.’

‘ಅಪ್ಪರಲ್ಲಿ ಬೆಕ್ಕು ಅಡ್ಡ ಬಂತೇನ್ನಾ?’

‘ಅಪ್ಯಯ್ಯ ಸ್ವಾಮಿಗ್ನಿ ಉಂಟ ಮುಗಿಸ್ತೋಂದು ಹಜಾರಕ್ಕೆ ಬಂದು ಹಂತು. ಅವರ ಸುತ್ತ ಎಲ್ಲರೂ ಹಂತರು. ಆ ಹಂಟು ನಿರ್ವಾಣದ ಸ್ವಾಮಿ ನನಗೂ ಕುಂತ್ಯೋ ಅಂತ ಕ್ರೈಸ್ತನ್ನೆ ಮಾಡಿದಾಗ, ಶ್ರೀಷ್ಟಿಗಳು ಬಂದು ಕುಂತ್ಯೋಳಕ್ಕೆ ಹೇಳಿದ್ದು. ಬೇರೆ ಉಪಾಯ ಇಲ್ಲದೇ ಅಲ್ಲೇ ಹಂತಕ್ಕಿಂತೆಯು.’

‘ಅಲ್ಲೋ... ಭಿಮ. ಅವಯ್ಯನ ಮಾತು ಕೇಳಾದ ಮೇಲೆ ಮಿಗ ಹಿಡಿಯಾಕ ಕಾಡಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ ಅಗ್ನಿತಪ್ಪ.’

‘ಅಪ್ಯಯ್ಯ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿರೋ ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗೂ ನಮ್ಮ ಹಾಗೆ ಜೀವ ಇರುತ್ತೆ. ಅವಗಳನ್ನು ಕೊಂಡರೆ ಅವಕ್ಕೆ ನೋಡಾಗುತ್ತೆ. ಅದರಿಂದ ಹಾವ ಸುತ್ತೋಂದು ಮುಂದೆ ಏನೇನೋ ಆಗಿ ಹುಟ್ಟೇವಂತೆ. ಅದನ್ನ ಕೇಳಿ ನಂಗೂ ಭಯ ಆಗಿ ಹೋಯುತ್ತೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಆ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಹೇಳ್ಣಿಗೆ ಕೇಳ್ಣಿನಿ ಅಂದೆ. ಆಗ ಅವರು ಸುಳ್ಳ ಹೇಳಬೇಡ, ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡಬೇಡ, ಬೇರೆಯವರಿಗೆ ಹಿಂಸೆ ಮಾಡಬೇಡ ಅಂದು. ಸರಿ ಅವೆಲ್ಲ ಹಾವದ ಕೆಲಸಗಳು ತಾನೆ. ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಅವೆಲ್ಲ ಮಾಡಲ್ಲ ಅಂತ ಅಡ್ಡಬಿಡ್ಡು.’

‘ಎಂಥ ಮೂರಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ... ಬೇಟಿ ಆಡಿ ಮಿಗಗಳನ್ನು ಹಿಡಿಯೋದು ನಮ್ಮ ಕುಲಕಸಬು. ಅದನ್ನ ಬಿಟ್ಟು ಹೆಂಗೆ ಬದುಹಾಕ ಆಗುತ್ತೇ ಹೇಳು. ಆ ಸ್ವಾಮಿ ಕೊಟ್ಟ ನೇಮಾನ ಹಿಡ್ದೋಂಡೆ ನಾವು ಹಸ್ತೋಂದು ಸಾಯ

‘ಅಪ್ಯಯ್ಯ, ಏನಾದು ಆಗ್ನಿ ನಾನು ಇನ್ನೇಲೆ ಬೇಕೆನೂ ಆಡಲ್ಲ, ಮಾಂಸಾನೂ ತಿನ್ನಲ್ಲ.’

‘ಲೋ ಭಿಮಾ, ಯಾವ್ಯಾ ಆಗ್ನಿಂದ ಬ್ಯಾಟೆನೂ ಆಡಲ್ಲ, ಬಾಡನೂ ತಿನ್ನಲ್ಲ ಅಂತ ಒಂದೇ ಸಮನೆ ವದರ್ತಾ ಇದ್ದಿಂದ್ಯಾ. ಏನಾಯೋ ನಿಂಗೆ.’

‘ಅಪ್ಯಯ್ಯ ಸ್ವಾಮಿಗಳ ಹತ್ತಿರ ಪ್ರಮಾಣ ಮಾಡಿದ್ದಿ, ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಯಾರಿಗೂ ಹಿಂಸೆ ಮಾಡಲ್ಲ ಅಂತ.’

‘ಅಯ್ಯಯ್ಯ.... ಮನೆ ಮುಖುಗಿನೋ ಕಲಸ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ... ನಮ್ಮ ಹೊಟ್ಟಿ ಮ್ಯಾಲೆ ಹೊಡ್ಡ ನೀಚ ಯಾರೋ ? ತೋರ್ನು ಬಾ ಮಗನೆ. ಅವನಿಲ್ಲ ಅನ್ನಿಬಿಡ್ಡಿನಿ...’

‘ಅಪ್ಯಯ್ಯ... ಕೋಪ ಮಾಡ್ವೋ ಬೇಡ. ಶಾಂತವಾಗಿ ಕೇಳು ! ಅದೇನು ಹೇಳಾ?

‘ಬೆಳಗೆ ಮೂಡಣ ದಿಕ್ಕು ಕೆಂಪಾಗೋ ಹೊಗೆ ನಾನು ಬಲೆ ಹಿಡ್ವೋಂಡು ಕಾಡಿಗೆ ಹೋದ್ವಲ್ಲ ಅಪ್ಯಯ್ಯ.’

‘ಹೌದ್ದಾ ಏನಾದು ಮಿಗ ಹಿಡ್ವೋಂಡು ಬತ್ತಿನಿ ಅಂತ ಹೋಗಿದ್ದು ನಿಜ.’

‘ಹಿಂಗೆ ಹೋದಾಗ, ಅಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಬೆಂತೆಲೆ ಮನುಷ್ಯನ್ನ ನೋಡ್ದೆ. ಮ್ಯಾಮೇಲೆ ಕಾಸಿನಗಲದಪ್ಪ ಬಟ್ಟಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಬರಬರ ಪಟ್ಟಣದಕಡ ಹೋರಣಾಗ, ಇವನು ಅಲ್ಲೋಗಿ ಏನು ಮಾಡ್ತಾನೆ ನೋಡಬೇಕು ಅನ್ನಿಸ್ತು. ಹಂಗೆ ಅವನ ಹಿಂದೆ ಹೋರಣಿ. ಆ ಸಂಪೂರ್ಣ ನಿರ್ವಾಣದ ಮನುಷ್ಯನ್ನು ಶ್ರೇಷ್ಠಗಳ ಮನೆ ಹತ್ತ, ಬಂದ ಅಪ್ಯಯ್ಯ. ಆವಯ್ಯನ್ನ ನೋಡ್ತೂ ಇದ್ದಹಾಗೆ ಎಲ್ಲರೂ ಭಯ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಒಡಿ ಹೋಗಿ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ ‘ಬನ್ನಿ.. ಬನ್ನಿ..’ ಅಂತ ಕರ್ಮಂಡ ಬಂದು.’

‘ಹೌದ್ದೆನ್ನಾ ! ಶ್ರೇಷ್ಠಗಳು ಅಡ್ಡಬಿಡ್ರು !’

‘ಹೌದು ಅಪ್ಪ, ಅವರು, ಅವರ ಮನೆಯೋರೆಲ್ಲ ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ಮಾಡಿ ಮನೆ ಒಳಗೆ ಕರ್ಮಂಡಿಸ್ತು. ಆಮೇಲೆ ನಮ್ಮೆಲ್ಲ ಎಲೆಹಾಕಿ ಉಟಕ್ಕೆ ಹಾಕಿದ್ದು, ಎಂಥ ಉಟ ಅಂತಿಂಯಾ. ನನ್ನ ಜನ್ಮದಾಗ ತಿಂದಿರ್ಲಿಲ್ಲ.’

‘ಏನು ಸುರಿಬಾಡಿನಾ ಸಾರು ಮಾಡಿದ್ದೇನೋ...’

‘ಥತ ಯಾವಾಗಲೂ ಬಾಡಿಂದೇ ಯೋಚನೆ ನಿಂಗೆ. ಉಟ ಮಾಡೋದಿಕ್ಕೆ ಬ್ಯಾರೆ ಪನ್ನು ಇರೋದಿಲ್ಲ?’

‘ಅದೇನು ಉಟ ಮಾಡ್ದೆ ? ಬೇಗ ಹೇಳೋ ಕಂದ.’

‘ಹೋಗಿ, ಪಾಯನ, ಲಾಡು. ಚತುರ್ನಾ ಎಲ್ಲಾ ಬಡಿಸಿದ್ದು. ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರವೃದ್ಧಿ ಮಾಡಿದಂತೆ. ನನ್ನ ಕೈ ಜಡ್ಟು ಹೋಗೇ ಇಲ್ಲ ನೋಡು.’

ಅಂತ ಜಡ್ಟು ಜಡ್ಟಾಗಿದ್ದ ಕೈಯನ್ನು ಮುಂದೊಡ್ಡಿದಾಗ ಅದನ್ನು ಅಪ್ಪಾಯಿ ಮಾನವಾಗಿ ಸವರುತ್ತಾ ಹೇಳಿದ -

‘ಹಂಗಾರೆ ಒಳ್ಳೆ ಪರಮಾಯಿ ಉಟ ಮಾಡ್ದೆ ಅನ್ನು. ಹೋಗ್ನಿ ಒಪ್ಪತ್ತಾದ್ಯ ಹೊಟ್ಟಿ ತುಂಬಾ ಉಂಡ್ತಲ್ಲ. ಅಪ್ಪೇ ಸಾಕು. ನಿನ್ನ ಹೊಟ್ಟಿ ತುಂಬ್ತು ಇದ್ದ ಹಾಗೆ ನಮ್ಮನ್ನೆಲ್ಲ ಮರ್ತು ಬಿಟ್ಟು ಬರಿ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಬಂದು ಬಿಟ್ಟು ?’

‘ಇಲ್ಲ ಅಪ್ಯಯ್ಯ, ಬೇಟಿಗೆ ಅಂತ ಮತ್ತೆ ಕಾಡಿಗೆ ಹೋಗೋಣ ಅಂತಾನೆ ಇದ್ದೆ.’

‘ಅಪ್ಪರಲ್ಲಿ ಬೆಷ್ಟು ಅಡ್ಡ ಬಂತೆನ್ನಾ ?’

‘ಅಪ್ಯಯ್ಯ ಸ್ವಾಮಿಗ್ನಿ ಉಟ ಮುಗಿಸ್ವೋಂಡು ಹಜಾರಕ್ಕೆ ಬಂದು ಕುಂತು. ಅವರ ಸುತ್ತ ಎಲ್ಲರೂ ಕುಂತರು. ಆ ಹುಟ್ಟು ನಿರ್ವಾಣದ ಸ್ವಾಮಿ ನನಗೂ ಕುಂತ್ತೋ ಅಂತ ಕ್ಷೇಸ್ನೆ ಮಾಡಿದಾಗ, ಶ್ರೇಷ್ಠಗಳು ಬಂದು ಕುಂತ್ತೋಳಕ್ಕೆ ಹೇಳಿದ್ದು. ಬೇರೆ ಉಪಾಯ ಇಲ್ಲದೇ ಅಲ್ಲೇ ಕುಂತ್ತಬೇಕಾಯ್ತು.’

‘ಅಲ್ಲೋ... ಭಿಮ, ಆವಯ್ಯನ ಮಾತು ಕೇಳಾದ ಮೇಲೆ ಮಿಗ ಹಿಡಿಯಾಕ ಕಾಡಿಗೆ ಹೋಗಿದೆ. ಆಗ್ನಿತಪ್ಪ.’

‘ಅಪ್ಯಯ್ಯ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿರೋ ಪ್ರಾಣಗಳಿಗೂ ನಮ್ಮ ಹಾಗೆ ಜೀವ ಇರುತ್ತೇ ಅಪ್ಪಗಳನ್ನು ಕೊಂಡರೆ ಆವಕ್ಕೆ ನೋವಾಗುತ್ತೆ. ಅದರಿಂದ ಪಾಪ ಸುತ್ತೋಂಡು ಮುಂದೆ ಏನೇನೋ ಆಗಿ ಹುಟ್ಟಿದೆಂತೆ. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ನಂಗೂ ಭಯ ಆಗಿ ಹೋಯ್ತು. ಅದಕ್ಕೆ ಆ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಹೇಳುಂಗೆ ಕೇಳುತ್ತಿನಿ ಅಂದೆ. ಆಗ ಅವರು ಸುಳ್ಳಿ ಹೇಳಬೇಡ, ಕಳ್ತತನ ಮಾಡಬೇಡ, ಬೇರೆಯವರಿಗೆ ಹಿಂಸೆ ಮಾಡಬೇಡ ಅಂದ್ದು. ಸರಿ ಅವೆಲ್ಲ ಪಾಪದ ಕೆಲಸಗಳು ತಾನೆ. ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಅವೆಲ್ಲ ಮಾಡಲ್ಲ ಅಂತ ಅಡ್ಡಿದ್ದೆ.’

‘ಎಂಥ ಮುಖ್ಯ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ, ಬೇಟೆ ಆಡಿ ಮಿಗಗಳನ್ನು ಹಿಡಿಯೋದು ನಮ್ಮ ಕುಲಕಸಬು. ಅದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೆಂಗೆ ಬದುಹಾಕ ಆಗುತ್ತೇ ಹೇಳು. ಆ ಸ್ವಾಮಿ ಕೊಟ್ಟಿ ನೇಮಾನ ಹಿಡ್ವೋಂಡೆ ನಾವು ಹಸ್ತೋಂಡು ಸಾಯು

ಬೇಕಾಗುತ್ತೆ, ಭೀಮ ನಿನಿನ್ನೂ ಚಿಕ್ಕವು. ಪ್ರಪಂಚ ಅರೀದೋನು. ನೋಡಪ್ಪ ಆ ನೇಮು - ನಿಷ್ಠೆ ಒಪ್ಪತ್ತು ಶೋಗು ಕಷ್ಟ ಪಡೋ ನಮ್ಮಂತೋರ್ಗೆ ಅಲ್ಲ; ಅವನ್ನಲ್ಲಿ ಆ ಸ್ವಾಮಿಗೆ ಮರಳ ಕೊಟ್ಟು ಬಿಡು.'

'ಅಪ್ಪಯ್ಯ ಮಾತು ಮುರಿದ ಪಾಪ ತಗ್ಗಲತ್ತಲ್ಲ.'

'ಮಾತು ಮುರಿದಂಗೆ ಹಂಗೆ ಆಗ್ಗದೋ? ಅಂಗಡಿಯಿಂದ ತಂದ ಸಾಮಾನು ನಮಗೆ ಸರಿಹೋಗಿದೆ ಮರಳ ಕೊಡಲ್ಲಿನು. ಹಂಗೇ ಕಣೋ ಈ ನೇಮಾನು. ನಮ್ಮ ಬದುಕಿಗೆ ಇದು ಒಪ್ಪಕಿಲ್ಲ; ಅದಕ್ಕೆ ಮರಳ ಕೊಟ್ಟು ಬಿಡಾಣ, ಮಗ.'

'ಸರಿ ಅಪ್ಪಯ್ಯ, ವರಾರೆಕ ಸ್ವಾಮಿಗೋಳಿ ಹತ್ತ ಹೋಗಿ ಈ ವ್ರತಾನ್ನಲ್ಲ ಕೊಟ್ಟು ಬಿಡಾನ.'

- ಅಂತ ಹೇಳಿ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಸಿದ್ದ ಹುಬ್ಬೆ ಮೇಲೆ ಹಾಗೆ ಮುದುರಿದ. ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಸ್ವಲ್ಪ ಅವಲಕ್ಷಿತಯನ್ನು ತಿಂದು ಜವರನೂ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಮಲಗಿದ.

ಬೇಕಾಗುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆ ತಂದೆ, ಮಗ ಇಬ್ಬರೂ ಮುನಿಗೋದ್ದ ಕಾಣಿನ ಕಡೆ ಹೋರಟಿರು.

ಹೀಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿರುವಾಗ ರಾಜಭಟರು ಒಬ್ಬನನ್ನು ಸರಪಳಿಯಿಂದ ಬಂಧಿಸಿ ದರದರ ಎಳಿದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಮೈ ತುಂಡ ಬಾಹುಂಡೆ ಬರಗಳು ರಕ್ತ ಕಾಣಿವಂತೆ ಮಿಂಬತ್ತಿದ್ದವು. ಮುಖವೆಲ್ಲ ಉದಿ ಕಣ್ಣಗಳೇ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿರಲ್ಲಿ, ರಾಜಭಟರು ಜೋರಾಗಿ ಎಳಿದಾಗ ಬಾವಟಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಡಿಗಲ್ಲಿಲ್ಲ ಆಕಾಶವೇ ತೂತಾಗುವಂತೆ ಬೇರಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ಭೀಮ ಭಯತುಂಬಿದ ಕಣ್ಣಗಳಿಂದ ಅವನನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತ ಕೇಳಿದ -

'ಅಪ್ಪಯ್ಯ ರಾಜಭಟರು ಅವನನ್ನು ಅದ್ದುಕೆ ಹಂಗೆ ಹೋಡಿತಾ ಇಡಾರೆ.'

'ಏನೋ ಭಾರಿ ತಪ್ಪ ಮಾಡಿರಬೇಕು ಕಣ್ಣ.'

'ಆದೇನು ತಪ್ಪ ಮಾಡಿದ್ದಾನೆ ಕೇಳಾಗ ತಾಳು' ಅಂತ ಭೀಮ ಸರಸರ ರಾಜಭಟರ ಬಳಿ ಹೋಗಿ ನಮಸ್ಕರಿಸುತ್ತ ಕೇಳಿದ. 'ಸ್ವಾಮಿ, ಈವಯ್ಯಿನಿಗೆ ಯಾಕೆ ಹಿಂಗೆ ಹೋಡಿತ್ತಿದೀರಾ?'

'ಇನ್ನು ಮಾಡಿರುವ ದುಷ್ಪಾಯ್ ಕ್ಕೆ ಹೋಡೆಯೋದೇನು! ಚರ್ಮ ಸುಲಿದು ಉಪ್ಪಿಕಾರ ತುಂಬಬೇಕು'

'ಅಂಥ ದೊಡ್ಡ ತಪ್ಪ ಯಾವುದು ಸ್ವಾಮಿ ಈವಯ್ಯ ಮಾಡಿರೋದು.'

'ದೇವಾಂಶುನಕ್ಕೆ ಅಂತ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದ ಹೋಳಿನಾ ಕದ್ದು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಈ ಜಡಿ ಏಟು.'

ಅಂದೆ, ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡಿದ್ದಕ್ಕೆ ಈ ಜಡಿ ಏಟು ಎಂದು ಭೀಮನಿಗೆ ಸ್ವಷ್ಟವಾದಾಗ ಮೈಯೆಲ್ಲಾ ನಡುಗಿತು. ತಂದೆಯ ಬಳಿ ಹೋಗಿ ಮೆಲ್ಲನೆಹೇಳಿದ.

'ಅಪ್ಪಯ್ಯ... ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡಿದ್ದೆ, ಎಂಥ ತಿಕ್ಕೆ ಆಗುತ್ತ ನೋಡು. ಆ ಸ್ವಾಮಿಗೋಳು ಹೊಟ್ಟಿರೋ ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡದೇ ಇರೋ ನೇಮು ಇದ್ದೆ ಇಂಥ ಕಟ್ಟಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲ್ಲ ಅಲ್ಲ ಅಪ್ಪಯ್ಯ.'

'ಅಂದೇ ಆ ನೇಮನಾ ಇಟ್ಟಾಬೇಕೊಂತೀಯಾ.'

'ಹೂಂನಪ್ಪಯ್ಯ.'

'ಸರಿಯಷ್ಟ, ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡೋದಿಲ್ಲ ಅನೋಡಿ ಒಂದು ನೇಮ ಇಟ್ಟಾಂತು, ಮಿಕ್ಕಿದ್ದಲ್ಲ ವಾವಾಸು ಹೊಚ್ಚಿ ಬಿಡಾನ.'

'ನೀನು ಏಳ್ಳಂಗ ಆಗ್ಗಿ.'

- ಅಂತಂದು ತಂದೆಯ ಜೊತೆಗೆ ಮುನಿಗಳ ವಾಸ್ತವ್ಯದತ್ತ ಹೋರಟ.

ಹೀಗೆ ತಂದೆ ಮತ್ತುಬಿಬ್ರು ಸರಸರ ಹೋಗುತ್ತಿರುವಾಗ ರಾಜಭಟರು ಮತ್ತೊಬ್ಬನನ್ನು ದರದರ ಎಳಿದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿರುವುದು ಕಂಡಿತು. ಅವನ ನಾಲಿಗೆಯಿಂದ ರಕ್ತ ತೊಟ್ಟಿಕ್ಕೆತ್ತು, ಮೈಕ್ಕೆಯೆಲ್ಲ ರಕ್ತಮಯವಾಗಿ ನೋಡಲು ಭಯಂಕರವಾಗಿ ತಾಣಿತ್ತಿದ್ದ. ಇಷ್ಟು ಭಯಂಕರವಾದ ತಿಕ್ಕೆಯಾಗ ಬೇಕಾದರೆ ದೊಡ್ಡ ತಪ್ಪೆ ಮಾಡಿರಬೇಕು ಎಂದುಕೊಂಡು ರಾಜಭಟರ ಬಳಿ ಒಂದು ಕೇಳಿದ -

'ಬುದ್ದಿ ಈವಯ್ಯನ ಬಾಯಿಯಿಂದ ರಕ್ತ ಸುರಿತಾ ಇದೆಯಲ್ಲ ಯಾಕ ಸ್ವಾಮಿ.'

'ದುರಾಸೆ. ಅನೋಡು ಮೈ ತುಂಬ ತುಂಬೊಂದಿದ್ದೆ ಹೀಗೆ ಆಗೋದು.'

'ಇಂಥ ಫೋರ ತಿಕ್ಕೆ ಆಗಬೇಕಾದರೆ ಅಂಥ ಕಟ್ಟಿ ಕೆಲಸ ಏನು ಮಾಡು ದಾ ಸ್ವಾಮಿ.'

‘ದುಡ್ಡಿನಾಸೆಯಿಂದ ಸೈಹಿತನಿಗೆ ಹೋಸ ಮಾಡಿದ್ದಾನೆ.’ ‘ಅಂದೆ.’

‘ಅಂದೇನ್ನು! ಅವನ ಹಣವನ್ನೆಲ್ಲ ಲಪಟಾಯಿಸಿ ಸೈಹಿತನಿಗೆ ಹೋಸ ಮಾಡ್. ಅದಕ್ಕೆ ನ್ಯಾಯಮೂರ್ತಿಗಳು ಇವನ ನಾಲಿಗೆ ಕತ್ತರಿಸಿ ಉಂಡಬೆ ತಳ್ಳಿವಂತೆ ಹೇಳಿದರು.’

- ಎಂದಾಗ ಜವರ ಗಡಗದನೆ ನಡಗುತ್ತ ತಂದೆಯ ಬಳಿ ಬಂದ. ‘ಅಪ್ಪಯ್ಯ. ಹೋಸ, ವಂಚನೆ ಮಾಡಿದ್ದ ಎಂಧ ಶಿಕ್ಷೆ ಅಗುತ್ತೇ ನೋಡು. ಗುರುಗಳು ಇದೆ ಹೇಳಿದ್ದು, ಅಪ್ಪಯ್ಯ. ಆಸೆ ಅನ್ನೊಂದು ಮಹಾ ಕಣ್ಣದ್ದು. ಬೇರೆಯವರ ವಸುವನ್ನು ಪಡೆಯೋದಿಕ್ಕೆ ಏನು ಬೇಕಾದರೂ ಮಾಡಾರೆ. ಅದರಿಂದ ಯಾವ ವಸುವನ್ನೇ ನಮ್ಮ ಅಗತ್ಯಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಮೌತ್ ಇಟ್ಟೊಂದರೆ ಇಂಥ ಭಾವನೆಗಳು ಬರಲ್ಲ ಅಂದು.’

ಒ.... ಗುರುಗಳು ಅಪರಿಗ್ರಹವತದ ವಿಷಯವನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಹೇಳಿರುವುದು ನಿಜ. ಪರಿಗ್ರಹ ಕೆಳ್ಳಿದಷ್ಟು ಹಿಂಸೆ, ಜಗತ್, ನೋವ್. ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಆಸೆ ಪಡದೆ ಅಪರಿಗ್ರಹಿಯಾಗಿದ್ದರೆ ಶಾಂತಿ, ನಮ್ಮದಿಯಿಂದ ಜೀವನ ಸಾಗಿಸಬಹುದು.

- ಎಂದು ಅಲ್ಲೇ ಇದ್ದ ಹಿಂಸೆಯರೂ ಹೇಳಿದಾಗ ಭಿಂಡು ಅವನ ತಂದೆಯ ಕೈಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ಹೇಳಿದ -

‘ಅಪ್ಪಯ್ಯ... ಗುರುಗಳು ಕೊಟ್ಟಿರೋ ಆ ವ್ರತಾನ ಇಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳಿ.’

‘ಅದರಿಂದ ಒಳ್ಳಿದಾಯ್ದುದೆ ಅಂದೆ ನಾನ್ಯಾಕ ಚ್ಯಾಡ ಅನ್ನ. ಅದೊಂದನ್ನು ಇಟ್ಟು. ಮಿಕ್ಕಿದ ವ್ರತಾನ ಕೊಟ್ಟಬಿಡಾನ. ನಡಿ.’

‘ಸರಿಯಪ್ಪಯ್ಯ.’

ಹೀಗೆ ಇಬ್ಬರೂ ಬರುತ್ತಿರುವಾಗ ಶೂಲದ ಕಂಭ ಸಿಕ್ಕಿತು. ರಾಜಭಟರು ಕಂಭಕ್ಕೆ ಹಗ್ಗ ಕಟ್ಟಿ ಕುಣಿಕೆ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದರು. ಜವರ ಕಂಭದ ಬಳಿ ಹೋಗಿ ಮೆಲ್ಲನೆ ಕೇಳಿದ -

‘ಬುದ್ಧಿ ಕುಣಿಕೆ ಯಾಕೆ ಸರಿ ಮಾಡ್ತು ಇದ್ದೀರಾ?’

‘ಅಲ್ಲೋ ಮಂಕೆ ಸುಮ್ಮುಸುಮ್ಮನೆ ಶೂಲದ ಕಂಭದ ಕುಣಿಕೆನಾ ಸರಿ ಮಾಡೋಕೆ ಅಗುತ್ತೇನೋ.’

‘ಹಂಗಾರೆ. ಯಾರನ್ನಾದ್ದು ಶೂಲಕ್ಕೇರಿಸ್ತೇರೋ..’

‘ಆ ರಸೆ ತುದಿಲೀ ಭಟರು ಒಬ್ಬನನ್ನು ಇಟ್ಟೊಂದು ಬರ್ತು ಇದ್ದಾರೆ. ಅವನನ್ನು ಇವತ್ತು ಶೂಲಕ್ಕೇರಿಸಬೇಕು.’

‘ಶೂಲಕ್ಕೆ ಹಾಕೋ ಅಂಥ ತಪ್ಪೇನು ಮಾಡ್ತ ಬುದ್ಧಿ.’

‘ಪರ ಹೆಂಗಸನ ಮೇಲಿನ ಆಸೆಯಿಂದ ವ್ಯಾಪಾರಿಯೊಬ್ಬನ ವಜ್ರದಹಾರ ಕದ್ದು ಅವಳಿಗೆ ಹೊಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ. ಕಳ್ಳತನ ಹಾಗೂ ವ್ಯಾಖ್ಯಾತ ಅಂತ ಎರಡು ತಪ್ಪು ಅವನು ಮಾಡಿರೋದರಿಂದ ಗಲ್ಲು ಶಿಕ್ಕೆ ಆಗಿದೆ.’

‘ಅಯ್ಯಪ್ಪ. ಪರಸ್ತಿ ವ್ಯಾಪೋಹ ಪ್ರಾಣವನ್ನೇ ತೆಗೆದು ಬಿಡುತ್ತೆ. ಅಲ್ಲೇನಪ್ಪ.’

‘ಹೌದೋ... ಭಿಂಡು. ಹಾದರ ಮಾಡೋದು ಮಹಾತಪ್ಪ ಕಣೋ...’ ‘ಅಪ್ಪಯ್ಯ ಗುರುಗಳು ಹೊಟ್ಟಿರೋ ಬೃಹತ್ಪಂಚಯ ಹಾಗೂ ಅಚೋಯವತ ಪಾಲನೆ ಮಾಡಿದರೆ ಇಂಥ ಕಷ್ಟನ್ನೆ ಬರಲ್ಲ.’

‘ಧಾರಾಳವಾಗಿ ಇಟ್ಟೊಳಪ್ಪ. ಆ ವರ್ತಗಳಿಂದ ನಿಂಗೆ ಒಳ್ಳಿದಾಗೋದಾದೆ ನಾನ್ಯಾಕ ಬ್ಯಾಡ ಅನ್ನ. ಸರಿ ಬೇಗ ಬೇಗ ನಡಿ ಸೂರ್ಯ ನೆತ್ತಿಗೆ ಬಂದ. ಉಳಿದಿರೋ ನೇಮನ ಮರಳ ಕೊಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟು ಬರಾನಾ.’

‘ಸರಿಯಪ್ಪಯ್ಯ.’

ಹೀಗೆ ಇಬ್ಬರೂ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ಹೋಗುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮೂಗು ಮುಚ್ಚಿ ಚೊಳ್ಳಬಂಧ ಕೆಟ್ಟಿವಾಸನೆ. ಈ ದುರ್ವಾತ ಎಲ್ಲಿಂದ ಬರಿದೆ ಅಂತ ಸುತ್ತ ನೋಡಾರೆ. ಸ್ವಲ್ಪದೂರದಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕೆದ್ದು ಜನ ಅಸನಗಳ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಮುಂದೆ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಹಾತ್ತೆಗಳು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಅವರ ತಲೆಗಳನ್ನು ಅದುವಿ..... ‘ತಿನ್ನ ತಿನ್ನ’ ಅಂತ ರಾಜಭಟರು ಹೊಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

‘ಹಾತ್ತೆಯಲ್ಲಿ ವಿನಿರಬಹುದು?’ ಎನ್ನುವ ಕುತೂಹಲದಿಂದ ಭಿಂಡು ಮೆಲ್ಲನೆ ಆದರ ಬಳಿ ಹೋದ.

ಹಾತ್ತೆಗಳ ತುಂಬ ಅಮೇಧ್ಯ. ಅದರ ವಾಸನೆಗೆ ವಾಂತಿ ಬರುವಂತಾ ಯಿತು. ಇನ್ನು ಇದರಲ್ಲಿ ತಲೆ ಮುಳುಗಿಸಿದರೆ ಎಂಥ ಯಾವುದೂತನೆ. ಇಂಥ ಫೋರ ಶಿಕ್ಕೆಯಾಗಲು ಮಾಡಿರುವ ತಪ್ಪಾದರು ಎಂಥದು ಕೇಳಬೇಕು ಎಂಬ ಕುತೂಹಲದಿಂದ ರಾಜಭಟರ ಬಳಿ ಬಂದು ಕೇಳಿದ -

‘ಸಾಮಿ. ಇಂಥ ಫೋರವಾದ ಶಿಕ್ಕೆ ಕೊಡಲು ಕಾರಣವಾದರು ಏನು?’

‘ಇವರು ಆನಂದ ಮಹಾರಾಜರ ಮಕ್ಕಳು. ಮಹಾರಾಜರು ಯಾವ ಪ್ರಾಣಿಯನ್ನೂ ಹೊಲ್ಲಬಾರದು ಅಂತ ಅಭಯ ಫೋರಣ ಮಾಡಿದು. ಆದರೆ

ಈ ಹೊಂಡಾಲರು ಅರಮನೆಯ ಕುರಿಯನ್ನೇ ಕೊಂಡು ಅದರ ಮಾಂಸದ ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಿಕ್ಕಿ ತಿಂದಿದ್ದಾರೆ. ಅಹಿಂಸೆಯನ್ನು ಪಾಲಿಸದೆ, ರಾಜಾಜ್ಞೆಯನ್ನು ಉಲ್ಲಂಘಿಸಿದ್ದಕ್ಕೆ ನ್ಯಾಯವೀರವು ಈ ತಿಕ್ಕೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿತು.’

‘ನ್ಯಾಮಿ. ಮಹಾರಾಜರ ಮಕ್ಕಳಿಗೇ ಇಂಥ ತಿಕ್ಕೇನಾ! ಅರಸರು ಸುಷ್ಯಾನಿದ್ದಾರು?’

‘ಬಡವರಿಗೊಂಡು, ಶ್ರೀಮಂತರಿಗೊಂಡು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ನ್ಯಾಯ ಇಲ್ಲ ಕಣಯ್ಯ. ನ್ಯಾಯದೇವತೆಗೆ ಎಲ್ಲರೂ ಒಂದೆ. ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದವರಿಗೆ ತಿಕ್ಕ ಆಗಲೇ ಬೇಕು. ರಾಜ ಆದರೇನು? ಮಗ ಆದರೇನು? ತಿಕ್ಕ ಅನುಭವಸಲೇಬೇಕು.’

ರಾಜಭಟರ ಮಾತು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಭೀಮನ ಎದೆ ರುಲ್ಲೆಂದಿತು. ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿದ್ದ ಜವರನೂ ನಡಗುತ್ತ ಹೇಳಿದ -

‘ಭೀಮ, ಇವತ್ತಿಂದ ಮಾಂಸಾನ ತಿನ್ನೊಂದೆ ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡಾನ ಕಣ್ಣಾನ್ಯಾಮಿಗೋಳು ಹೇಳ್ಣಿಂಗೆ ಹೆಂಡೆ, ಮಾಂಸ ಯಾವುದನ್ನೂ ಮುಟ್ಟೊಂದೆ ಬೇಡೆ.’

‘ಅಪ್ಯಯ್ಯ ಗುರುಗೋಳು ಹೇಳಿದ್ದು ಆದೇನೇ ಹಿಂಸೆ, ಮೋಸ, ಕ್ಷತ್ರತನ, ಸುಳ್ಳಾ, ಪರಹಂಗಸರ ಸಂಗ ಬಿಟ್ಟರೆ ಒಳ್ಳೆದಾಗುತ್ತೆ. ಅದಕ್ಕೆ ವ್ರತ ಅಂತ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ ಎಂಥ ಸಂಭರ್ಚ ಬಂದರೂ ಆ ಹೀನ ಕೃತ್ಯ ಮಾಡಲ್ಲ. ಅವಾಗ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೆ ಜನ್ಮ ಸಿಗುತ್ತೆ ಅಂದ್ದು.’

‘ಮುಂದಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೆದು ಆಗೋಡೇನು. ಈ ಜನ್ಮದಾಗೇ ಒಳ್ಳೆದಾಗುತ್ತೆ. ಈ ಎಲ್ಲಾ ಪಾವದ ಕೆಲಸಗಳಿಂದ ದೂರ ಆಗಬೇಕಾದರೆ ಸ್ಯಾಮಿಗಳ ಪಾದವೇ ಶರಣ. ನಿನ್ನ ಜೊತೆ ನಾನೂ ಬರ್ತಿನಿ, ನಡಿ.’

- ಎಂದಾಗ ಆಲ್ಲೇ ಇದ್ದ ಹಿರಿಯರೊಬ್ಬರು ಜವರ, ಭೀಮನನ್ನೇ ನೋಡಿದರು. ‘ಕಾಲಲಬ್ಜಿ ಬದಗಿರರ ಯಾವ ಜೀವಿಯಾದರೇನು ಮುಕ್ತಿ ಸುವಿಕ್ಕೆಬಿಸಿ ಕರೆಯುತ್ತದೆ.’ ಎಂದುಕೊಂಡು ಹೇಳಿದರು -

‘ಅಯ್ಯಾ ಜವರ ಅಹಿಂಸೆ, ಸತ್ಯ, ಅಚೌಯ್ಯ, ಅಪರಿಗ್ರಹ ಹಾಗೂ ಬ್ರಹ್ಮಚಯ್ಯ, ಇವು ಪಂಚಾಣವ್ರತಗಳು. ಈ ವ್ರತಗಳನ್ನು ಶ್ರವಕರು ಸ್ಮರಲಾಗಿ ಆಚರಿಸಿದರೆ, ಮನಿಗಳು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಆಚರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಈ ವ್ರತಗಳ ಪಾಲನೆಯಿಂದ ಜೀವಿಯ ಏಳ್ಳು ಮಾತ್ರ ಅಲ್ಲ ದೇಶದ ಏಳ್ಳಿನು ಆಗುತ್ತೆ

ಗೊತ್ತು! ನಿನ್ನ ಮಗ ಭೀಮನಿಗೆ ಕಾಲಲಬ್ಜಿ ಬದಗಿದೆ. ಕಟ್ಟುನಿಟ್ಟಾಗಿ ವ್ರತಗಳನ್ನು ಪಾಲಿಸ್ತೀನಿ ಅಂತಿರೋ ನಿನ್ನ ಮಗನ್ನ ತಡೆಯಬೇದೆ.’

‘ಅಂದ್ರ. ಭೀಮನ್ನ ಮುನಿಗಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡು ಅಂತೇರಾ’ - ಎಂದಾಗ ಹಿರಿಯರು ನಗುತ್ತಾ ಹೇಳಿದರು. ‘ಜವರ, ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಏರಕ್ತ ಭಾವ ಮೊಳೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಪೂರ್ವಜನ್ಯದ ಪುಣಿಪೂರ್ವ ಏನೋ ಭೀಮನಲ್ಲಿ ಸುಸಂಸ್ಯಾರ ಮೂಡಿದೆ. ಸಂತೋಷದಿಂದ ಕಳಿಸಿಕೊಡು.’

‘ಭೀಮನೋಬ್ಬನ್ನೇ ಹೆಂಗೆ ಕಳಿಸಿಕೊಡ್ಡಿ ಬ್ಯಾಡಿ?’

‘ಹಾಗೆಲ್ಲ ವ್ಯಾಮೋಹ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳದೆ ಅವನ ಶ್ರೀಯಸ್ವಿಗಾಗಿ ಮುನಿಗಳ ಹತ್ತಿರ ಕಳಿಸಿಕೊಡು.’

‘ಸರಿ ಬ್ಯಾಡಿ. ಭೀಮ ಇವತ್ತಿಂದ ನಿನ್ನ ಆ ಗುರುಗೋಳ ಮಗ ಕಣಪ್ಪ, ಅವರು ಹೇಳ್ಣಿಂಗೆ ಕೇಳ್ಣಿಂಡು ಇರು, ಮಗ.’

- ಎಂದಾಗ ಭೀಮ ನಗುತ್ತಾ ತಂದೆ ಜವರನ ಕಾಲಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ಗುರುಗೋಳದ್ದು ಕಾಡಿನತ್ತ ಹೊರಟ.

[ಆಧಾರ: ಮಹಾಪುರಾಣ ಪರ್ವ ೪೫]